

ВІЧНИЙ СКАРБ

Земля покрита бідами,
Від Раю далеко сюди,
Та бачу щоденно, о, Боже мій,
Твої любові святої сліди...

ГОТОВНІСТЬ
ДО НЕБЕС

3

ЧЕТВЕРТА
ЗАПОВІДЬ

5

БУНТІВНА
ПЛАНЕТА

6

ШЛЮБ
«НЕНАСПРАВДІ»

10

Весь для того потрібен Закон

Апостол Павло писав, що в його житті був момент, коли йому здавалося, що він духовно бездоганий, у нього нічого не «боліло». «Я колись жив без Закону», – казав він. Грецьке слово «я» – означає «его». Его Павла жило й було «здоровим»: він відчував себе комфортно й був упевнений, що виконує Закон. «А як прийшла заповідь, гріх ожив, а я – помер» (Римл. 7:9, 10).

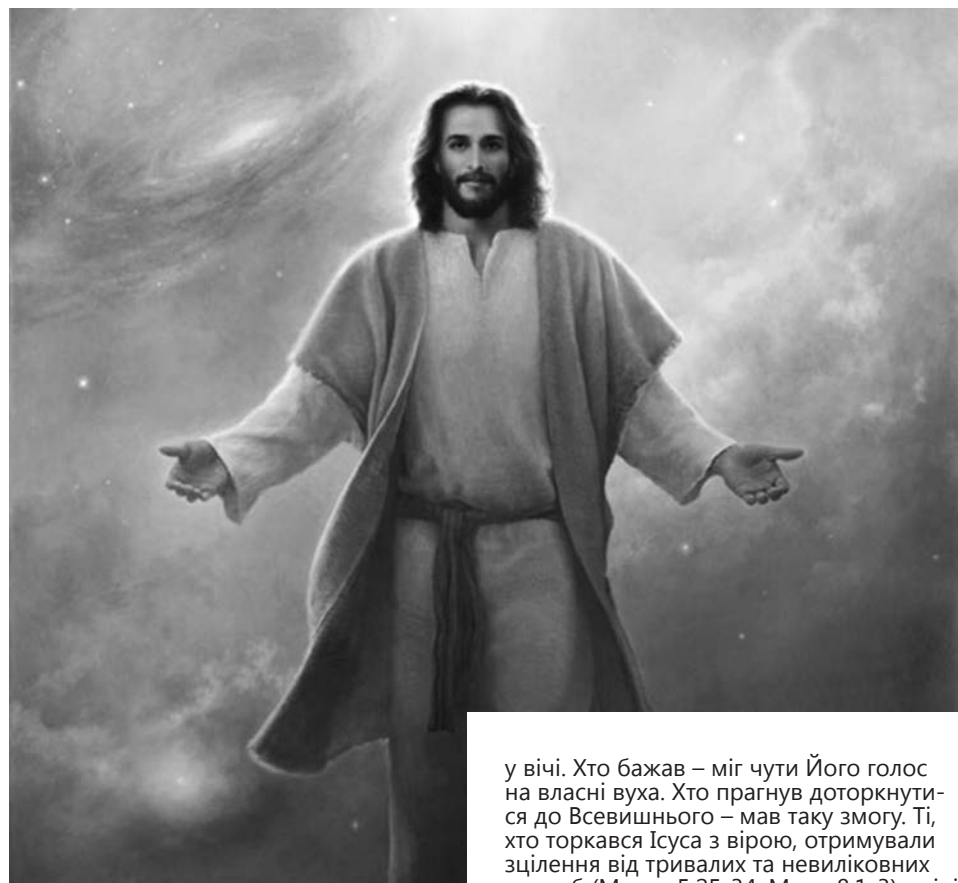
Згадайте, як «оживає» ваше обличчя, коли закінчується дія новокаїну. Щойно Закон привернув увагу Павла, його духовні нерви ніби ожили. Вони раптово оголилися, і Павло почав відчувати гріх, як ніколи раніше.

Як це відбулося? Уявіть, що ви пішли до магазину. На вулиці вітряно, але тепло. У вас прекрасний настрій, ви впевнені в собі. Утім, зайшовши до магазину, ви помічаєте, що кілька людей дивляться на вас і посміхаються. «Це легко пояснити, – думаєте ви, – у мене гарний вигляд!» Усе йде добре, доки ви не заходите до вбиральні й не бачите себе в дзеркалі. Ой! Ваше волосся скуйовдене, стирчить у різні боки, від добре укладеної зачіски не залишилося й сліду! Дізнавшись правду, ви ніяковієте. Вам неприємно, ви збентежені.

Так само, як і добрий друг, Закон говорить нам те, що ми маємо почути. Він – наш сімейний лікар. «Боюся, що новини невтішні, – каже лікар Закон. – Ви – закоренілий грішник. Ось вам направлення до Спасителя. Тільки Він може запропонувати курс лікування та зцілення. Щоб знову не захворіти, вимірюйте духовну температуру за допомогою Десяти Заповідей... І будьте здорові!»

«ПРОФІЛЬ» БОГА

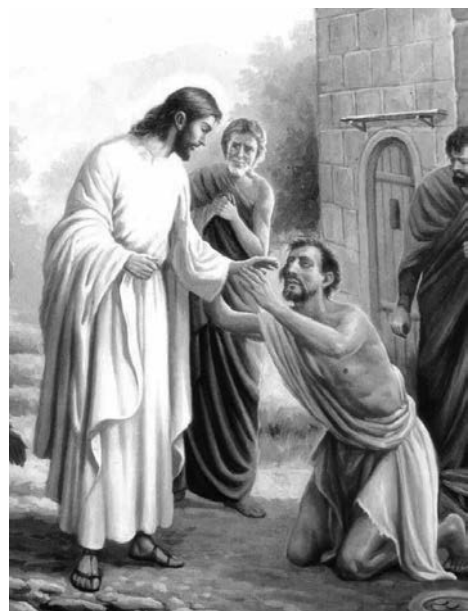
Чи знайоме вам таке поняття, як «особистий профіль» в Інтернеті, зокрема в блогах чи соціальних мережах? Коли хтось, до прикладу, створює власну сторінку й розміщує там інформацію про себе: хто такий, чим займається, що подобається чи не подобається, – це і є особистий профіль. Бог теж дав нам багато відомостей про Себе. Через Своїх пророків Він залишив записи в «живому журналі» – першій частині Біблії, названій Старим Заветом. На початку – у книзі Буття – Господь коротко розповів, за якими принципами створював матеріальний світ, які в Нього погляди, принципи й характер.

Усевишній описав, як будував стосунки з людьми: розповів про створення людини, про свободу вибору, про фатальну помилку, якої припустилися люди, і про те, як Він попри все намагався не втрачати контакту з ними.

Щоправда, після гріхопадіння людині стало складно завжди бути «на зв'язку» зі своїм Творцем. Її думки, мрії та справи наповнилися злом. Проте в Бога був План спасіння людства. Усевишній Сам прийшов на Землю в тілі, як Людина, і помер за наші гріхи. Так Бог створив «антивірус» проти зла. Тепер кожна людина, котра вірить в Ісуса Христа, отримує особистий «безлімітний канал» – можливість зв'язуватися з Богом 24 години на добу, спілкуватися з Ним, молитися й отримувати відповіді. Усі переваги цієї можливості докладніше описані в другій частині Біблії – Новому Заветі.

✓ ЗУСТРІЧ У РЕАЛЬНОСТІ

Бог прийшов на Землю непомітно, народився, як людина. Це була зустріч Бога і людей лицем в лице, у реальності. Хто хотів бачити Бога – міг зазирнути Йому

у вічі. Хто бажав – міг чути Його голос на власні вуха. Хто прагнув доторкнутися до Всевишнього – мав таку змогу. Ті, хто торкався Ісуса з вірою, отримували зцілення від тривалих та невиліковних хвороб (Марка 5:25-34; Матв. 8:1-3); сліпі прозрівали (Марка 8:22-25); паралізовані знову могли ходити (Марка 2:10-12). Деякі звільнялися з-під влади демонів (Луки 11:14), а інші поверталися до життя після фізичної смерті (Івана 11; Марка 5:22-43).

Та це ще не все. Ісус добровільно помер на хресті за наші гріхи, став нашим Заступником у залі Божого суду, узяв на Себе нашу провину й заплатив за все зло, скоєне нами: «*Бо заплава за гріх – смерть...*» (Римл. 6:23). На третій день Христос воскрес із мертвих для нашого ж виправдання: «*А Божий дар благодаті – вічне життя в Христі Ісусі*» (там само). Бог зробив усе це, щоб гріх більше не розділяв Його з нами; щоб реальне спілкування людей з Ним відновилося; щоб кожен, хто повірить, мав прямий доступ до Бога, як тоді, коли Він жив серед нас.

Ось чому ті, хто вірить в Ісуса, отримують відповіді на молитви. Бог надає їм Свою допомогу та силу, звершує чудесні зцілення та зміни в їхньому житті. Зустріч в об'єктивній реальності триває. «*Ісус Христос учора, сьогодні й навіки Той Самий*» (Євр. 13:8).

✓ МАЙСТЕР-КЛАСИ

Як застосовувати у своєму житті профіль Бога? Тут допоможуть «майстер-класи», яких у Біблії багато. Це історії людей – таких, як ми, не якихось особливих. Однак ці люди з Божою допомогою перетворювали величезні мінуси на величезні плюси. Авраам і Сарра зуміли повірити в справжнє диво: їхні тіла ніби омолодилися, і в них у сто років народився син. Йосип був таким послідовним у вірі, що з раба перетворився на прем'єр-міністра, налагодив взаємини з братами, які продали його в рабство, та врятував кілька народів від голодної смерті. Давид зумів розгледіти у великому та грізному противнику Голіафові... велику зручну мішень. Авігаїл мудрістю запобігла кривавій бійні й зрештою стала дружиною царя. Естер, хоч і була безправною емігранткою, використала своє становище з мудрістю і врятувала цілий народ. Даниїл з бранця перетворився на радника царів і навернув їх до Бога. Тавита своєю добротою запалила в людях справжню віру, і вони допомогли їй у критичний момент. Тимофій у юному віці став мудрим лідером, радником, підтримкою для людей. Павло використовував підступи ворогів, щоб досягти мети – принести вістку про Христа в Європу.

Усі ці та багато інших людей застосували віру в Бога в реальному житті. Господь навмисно помістив їхні історії до Своєї Книги, щоб підтримати нас.

✓ БОЖІ «ТВІТИ»

Якщо твіти в Інтернеті – це короткі (максимум 140 знаків) повідомлення на будь-яку тему, то Божі «твіти» – це не лише короткі, але й мудрі висловлювання. У них мало слів, але багато сенсу.

Де знайти Божі «твіти» в Біблії? Візьміть лише Приповісті царя Соломона. Там є поради, як не потрапити до пастки поруки за когось (Прип. 11:15; 17:18); як перемогти гнів начальника (Прип. 25:15). Є відповіді на запитання, чому декому складно порозумнішати (Прип. 14:6) і що заважає досягати успіху в справах (Прип. 13:4). Також є корисні спостереження: важливіше, не де живеш, а з ким (Прип. 21:9); безправ'я заважає мати добробут (Прип. 13:23); самовладання буває важливішим за хоробрість (Прип. 16:32); пияцтво – «не царська справа» (Прип. 31:4, 5).

Є й інші Божі «твіти» – наукові. Вони були записані ще кілька тисячоліть тому, а ось наукові докази їхньої правдивості з'явилися лише в ХХ столітті. Ще в Старому Заветі сказано, що Земля має округлу форму (Ісаї 40:22) і розташована в порожньому просторі (Іова 26:7). У Біблії згадано, що всередині нашої планети – вогняне ядро (Іова 28:5). Місяць не більший за Сонце, як здається на перший погляд, а менший за нього (Бут. 1:16). Всесвіт був створений Богом, починаючи з елементарних частинок – «початкового пороку» (Прип. 8:26).

Читаючи Божі «твіти», ми маємо змогу йти не просто в ногу з часом, а на кілька кроків попереду.

✓ ЗАВЖДИ НА ЗВ'ЯЗКУ

Кому Бог відкриває Свої таємниці? З якими людьми Творець ділиться мудрістю життя? Кому Він допомагає досягнути, помітити, передбачити, перемогти? Зрозуміти це нескладно, слід лише запитати себе: «А кому я довіряю свої думки, пояснюю свої погляди, розповідаю про свої плани?» Напевно, людям, які нас люблять, які поцікавляться й запитують, які нас поважають і поводяться з нами порядно. Ось і Бог відкриває Свої слова та наміри тим, хто Його любить, для кого Він важливий, хто, приймаючи рішення, думає: «А що на це скаже Бог? Чи не засмутить Його це?» – і зіставляє свої вчинки з Його Заповідями. Таке ставлення до Бога називається страхом Господнім, і суть його – не в боязні, а в бажанні зберегти стосунки, у прагненні бути на зв'язку з Богом, у спілкуванні з Ним. Таким людям Бог пояснює Свої слова та наміри, допомагає передбачити події й зрозуміти, як краще вчинити. Він наділяє їх інтуїцією, проникливістю, мудрістю.

Дуже часто Божі відповіді людина отримує через Біблію. Її зміст може досягнути той, хто відкриває Богові своє серце: «*Приязнь Господня до тих, хто боїться Його [тобто з благоговінням ставиться до Нього], і Свій заповіт Він звістить їм*» (Псал. 25:14). Стати такою людиною нескладно. По-перше, потрібно почати читати Євангеліє. По-друге, попросити в молитві: «Усемогутній Боже, поясни мені Свої слова, відкрийся мені». І тоді почнеться найцікавіше. На таку молитву Бог обов'язково відповість.

«Покликуй до Мене, – говорю тобі, – і тобі відповім, і тобі розповім про велике та незрозуміле, чого ти не знаєш!» (Єрем. 33:3).

Олена Козловська

ГОТОВНІСТЬ ДО НЕБЕС

Сьогодні існує таке поняття, як «культурний шок», тобто дискомфорт, який відчувають люди, опинившись у незнайомому культурному середовищі. Це відбувається через незахищеність і невпевненість у тому, чого від тебе чекають. Коли люди в новому оточенні поведуться незвично, ми втрачаємо рівновагу, дратуємося. Виникає досить неприємне відчуття, ніби ти не у своїй тарілці.

Християнський спосіб життя та критерії поведінки пов'язані з нашим приготуванням до небесного культурного середовища. Небо – це місце, де люди житимуть у мирі та порядку, де не буде обману, користюлюбства, гордості, шкідливих звичок, які руйнують тіло та розум. Небожителі шанують свого Творця понад усе, висловлюючи свою любов до Нього в повазі та служінні одне одному. Це не тільки небесний спосіб життя. Біблія заповідає нам так поводитися вже зараз, якщо ми готуємося до переселення в небесні оселі. Люди, яких Бог візьме на Небо, не зазнають там культурного шоку, оскільки вони привчили себе жити за небесними законами вже тут, на Землі.

Якось відомому політові Бенджаміну Франкліну спала на думку слушна ідея. У своєму прагненні до досконалості він сів за стіл і склав список змін, які хотів би втілити у своєму житті. Франклін написав покроковий план, як їх досягти.

Як щодо того, щоб застосувати ідею Франкліна до християнського способу життя? Ми могли б скласти список гарних моделей поведінки, яких хочемо досягти, і тих тенденцій, яких слід було б уникати, і працювали б над ними, доки не досягли ідеального результату. Апостол Павло пише, що свого часу він був вихований у такій релігії. Як і в його побратимів, у нього був список святих учинків, та ще й доволі довгий.

Однак Павло усвідомив, що такий підхід є «служінням смерті». Чому? Як щире бажання догодити Богові може привести до такого плачевного результату?

Річ у тім, що без головної умови – особистих живих стосунків з Богом – такий підхід перетворює релігію на довідкове керівництво й зводить її до рівня «викарбуваних букв на камені» (див. 2 Кор. 3:7). Павло протиставляє його «новому завіту» – терміну, запозиченому ним із пророцтва Єремії (див. Єрем. 31:31-33). Суть цього підходу неймовірно проста. Пророк висловив її такими словами: «І стану Я їм Богом, вони ж Мені будуть народом!» (вірш 33).

Справжня релігія не відкидає правильної поведінки, добротності та моральних учинків, але її суть не в правилах, а в стосунках. Її центр не в нас і нашій поведінці, а в Богові та Його вічній любові.

З таким підходом норми християнської поведінки мають зовсім іншу функцію: вони стають, як це спочатку було в намірах Бога, святими принципами, призначеними допомогти нам уникнути нескінченних страждань і нерозумних помилок.

В умовах Нового Завіту ми маємо могутній засіб удосконалення, оскільки завіт містить у собі обітницю: «Дам Закона Свого в середину їхню, і на їхньому серці його напишу» (Єрем. 31:33).

Гарна поведінка, що ґрунтується тільки на знанні того, що правильно, буде поверхневою й штучною. Проте серце, оновлене Святим Духом, мимоволі виявлятиме послух як безкорисливе вираження любові та вдячності Богові. Це, звісно, не виключає постійної боротьби зі старими звичками та нахилами, але в цій боротьбі ми постійно матимемо Божественну силу та підтримку.

Руки Христа

У ті часи на Японію насувалася війна. І хоч світ був затьмарений сумними звістками про сутички між народами, моє життя почалося в спокійній та безтурботній атмосфері рідної домівки, з люблячими батьками, двома старшими сестрами та братом. Я пам'ятаю чудовий японський сад, оточений стінами з двома брамами, з озером, містком та невисоким пагорбом поблизу. Там росли смоквінці, гранатові й інші фруктові дерева, серед яких у дитинстві ми всі гуртом часто грали в піжмурки.

Однак після війни цей спокій і впевненість кудись зникли. У країні всюди панували злидні. А мій батько, який три роки був прикутий до ліжка, помер, залишивши нас і маму наодинці з усіма бідами.

Нелегко було самотній жінці ставити на ноги чотирьох дітей, та ще й дати їм освіту. Тож коли в мене з'явилася можливість навчатися за кордоном, я вирішила поїхати до Америки, невідомої країні з невідомим народом. У 14 років я покинула порт Йокогама на величезному судні, залишивши маму, брата та сестер. Тоді я ще не знала, що зможу повернутися на батьківщину тільки через 12 років, і не уявляла, скільки бур чекає мене в невідомому світі.

Однак завдяки Божому провидінню в чужій країні я зустріла посвячену християнську родину колишнього місіонера на Гаваїях. Саме коли я вела запеклу боротьбу з непереборними труднощами, ці люди простягнули мені руку допомоги й познайомили мене з моїм дорогим Спасителем і Творцем. Тепер, озирюючись назад, я можу бачити Божу руку у своєму житті, яка допомагала мені впоратися з багатьма життєвими бурями.

Усі ми переживаємо випробування, душевний біль і не знаємо, що нам принесе день завтрашній. Проте нам і не потрібно знати, оскільки Богові відомі всі наші випробування.

Погода не завжди огортає землю м'яким теплом і яскравим світлом, так і життя не завжди минає спокійно. Часом сердиті вітри нещадно обривають тендітні листочки безпеки, які пробиваються на стовбурі нашого життя. Розбиті взаємини, нещасні випадки зі смертельними наслідками, хвороби, депресія та залежності загрожують зруйнувати наше життя, з корінням вирвавши віру.

Утім, такі буревії дозволяють нам пізнати справжній сенс буття. Будьте мужніми, коли потужні вітри трясуть ваше дерево. Нехай воно міцно вкорениться в ґрунті віри.

Христос, Котрий заспокоїв бурю на Галилейському морі, буде поруч із вами щодня. Ухопіться за Його руку, і коли буря скінчиться, ви побачите, що верхівка вашого дерева дедалі більше тягнеться до Неба. «Бог для нас – охорона та сила, допомога в неволях, що часто трапляються» (Псал. 46:2).

Шарон Фуджімото

ДОБРІ ДАРИ

«Чи ж є з-поміж вас хтось, що коли син попросить у нього хліба, подасть йому камінь? Або якщо попросить риби, подасть йому гадюку? Тож якщо ви, будучи злими, вмієте добрі дари давати вашим дітям, то наскільки більше ваш Небесний Отець дасть добра тим, що просять у Нього?» (Матв. 7:9-11).

Цей біблійний вірш акцентує на слові «добрі». Я зазвичай можу відрізнити добрий дар, тобто цінний подарунок, від поганого. Різниця між ними не завжди у вартості. Дорога, але некорисна річ не принесе радості. Добрий подарунок приємний і для того, хто дає, і для того, хто отримує. Його із задоволенням згадують ще багато років.

Я думаю про грамофонну платівку із записом циклу концертів Вівальді «Пори року», яку мені подарував чоловік на мій перший день народження після нашого весілля. Не дуже дорога річ: ми не могли собі дозволити нічого, що коштувало більше п'яти доларів! Його не було вдома два місяці, проте він приїхав нічним автобусом, щоб привітати мене з днем народження. Щороку я знову й знову слухаю цю платівку.

Ісус говорить про добрі дари для дітей. Я пам'ятаю, як наша дочка дуже хотіла, щоб ми купили їй красиві, але не практичні туфлі. Вони не були достатньо міцними для наших поспаних гравієм вулиць. Тоді вона вважала це гарним подарунком. Однак я приготувала їй щось краще.

А наш малюк був зачарований усім, що блищить. Особливо його приваблювали ножі. Він вважав ніж добрим подарунком. Проте ми були іншої думки й тримали ножі в такому місці, куди не могли дотягнутися дитячі рученята.

Діти не завжди знають, який дар є для них добрим. Мені іноді теж буває складно визначити, який з Божих дарів є добрим для мене. У моєму розумінні це ті дари, які я бажаю або для себе, або для тих, кого люблю. Проте я не завжди отримую те, що вважаю добрим даром.

Не розуміючи, чому так відбувається, але довіряючи Богові, я заспокоююся, читаючи цитату з книги Е. Уайт «Христос – надія світу»: «Бог завжди веде Свій народ шляхом, який він вибрав би для себе сам, якби мав змогу бачити кінець від початку та розуміти славну мету праці, котру виконує разом з Господом» (с. 224).

Я б, мабуть, перефразувала це так: «Бог завжди дає Своїм дітям тільки добрі дари, за які вони будуть вдячні Йому, коли наприкінці шляху озирнуться й побачать, чому й навіщо Бог вирішив дати їх».

Любий Отче, дай мені насолодитися сьогодні Твоїми добрими дарами сонячного світла, домашнього затишку, роботи, сім'ї й передусім миру завдяки усвідомленню того, що Твоє розуміння слова «добрий» завжди є найкращим.

Н. Віхмейстер

Бог не втолюється прощати

«Зважайте на себе! Коли згрішить твій брат, – докори йому; а коли покається, – прости йому. І якщо сім разів на день згрішить проти тебе і сім разів на день звернеться до тебе, кажучи: Каюся! – прости йому» (Луки 17:3, 4).

Розповідають, що якась одна голлівудська актриса пішла ввечері додому, а наступного дня не з'явилася на знімальному майданчику. Її розшукували по телефону, стукали в двері й нарешті, коли зламали замок, знайшли її у ванній. Вона наклала на себе руки.

Дивною була записка, адресована поліції: «Це не самогубство: мене вбили. Поквитайтеся з убивцею, перш ніж він знищить людство. Це – тягар провини».

Навіщо жити з тягарем провини, якщо Ісус завжди готовий забути наше колишнє життя й дати нам новий шанс?

Щоб краще зрозуміти слова Ісуса Христа з Євангелія від Луки 17:3, 4, уявіть, що ви обідаєте в ресторані. Офіціант перекинув на вас тарілку з їжею. Він дуже шкодує, перепрошує, і ви приймаєте його вибачення. Однак за вечерею все повторюється, а потім ще раз і ще раз. Ваші штани, піджак, сорочка, волосся – усе замасцене їжею. Зрештою, з'являється офіціант і, незважаючи на всю обережність, перекидає на вас ще й десерт.

Як би ви вчинили? Пробачили б йому? Саме так нас щодня прощає Ісус.

Тисячі людей живуть із комплексом провини. Вони не в змозі прогнати зі своєї свідомості звіра самобичування. Ці люди не можуть забути минуле. Вони нещасні.

Однак Ісус дивиться на нас і говорить: «Сину Мій, прийди в Мої обійми любові. Я вже забув твоє минуле, Я заплатив за твою провину, прийди до Мене й прийми Моє прощення».

Слова Луки відкривають нам нове розуміння прощення. Ми ніколи не прийемо Божественного прощення, якщо не навчимося пробачати ближньому.

Чи маєте ви щонебудь проти когось? Може, хтось образив вас і це заважає вам бути щасливим? Знайдіть його, він – ваш брат, і обійміть. Пробачте йому, як Ісус, Котрий простив і щодня прощає вас.

ЕКСПЕРТИЗА ПОЧУТТЯ ПРОВИНИ

З погляду психології, християнство деструктивне. Воно культивує почуття провини – токсичну основу всіх неврозів і деформацій особистості. Завдання людини – позбутися почуття провини, а не „розколупувати“ його за допомогою християнських духовних практик...

Такі коментарі різного ступеня «експертності» дедалі частіше можна побачити в Інтернеті.

Сучасна психологічна теорія де в чому схожа на теорію Дарвіна. Якщо використувати її вульгарні «журнальні» виклади, вона здається новою потужною бомбою під фундаментом християнства, саме такою, як колись була теорія еволюції.

Насправді претензії психології до християнства тільки здаються обґрунтованими. Дехто намагається порівнювати своє приблизне уявлення про почуття провини зі ще більш приблизними уявленнями про християнське вчення.

Усі, хто стикався із психологічними теоріями переважно на сторінках жіночого «глянцю», схильні плутати хворобливе відчуття провини із цілком корисною та необхідною об'єктивністю. Тобто людині починає здаватися, що будь-яке визнання провини вже є психологічним відхиленням, поганою звичкою, яких слід якнайшвидше позбутися.

Якщо підібрати безглузду, зате вкрай зрозумілу ілюстрацію, то це виглядає

так. Дружина, яка зрадила чоловіка, не повинна мучити себе почуттям провини. Її завдання – зрозуміти, що винна насправді не вона, а її чоловік, який не виявляв до неї належної уваги, і, звісно, обставини.

«Ви не винні» – досить поширене гасло більшості комерційних псевдопсихологічних тренінгів. Ви не винні, що не повернули борг: у світі кризи. Ви не винні в аборті: це все той молодик і складна життєва ситуація. Проте якщо ще 20 років тому навіть у світській культурі таке самовиправдання не вважалося суспільною нормою, то сьогодні під гасло «А це не я!» підтягнуте напівнаукове пояснення: мовляв, це допомагає уникнути самоїдства та неврозів.

Утім, чи справді будь-яке визнання своєї об'єктивної відповідальності за непорядний вчинок призводить до неврозів? Звісно, це хибна думка. Адже якщо людина скоїла щось непристойне й визнає це, то вона не страждає від почуття провини, а усвідомлює її й отримує змогу побачити, що їй робити із цим далі, як виправлятися.

Почуття провини, про «токсичність» якого говорить багато психологів, стосується зовсім інших ситуацій, коли для цього немає реальних підстав. Це, наприклад, впевненість дитини в тому, що саме через неї розлучилися батьки або 10 років тому померла бабуся. Таке почуття не має об'єктивної підстави, а отже, не існує й інструментів, щоб виправити ситуацію й звільнитися від гнітючого самоїдства, яке в цьому випадку справді деструктивне для психіки й найчастіше вимагає роботи з кваліфікованим фахівцем.

Чи шкідливе безпідставне невротичне відчуття провини? Безумовно. Чи «проповідує» його християнство? Безумовно, ні.

Християнське покаєння стосується саме свідомих, реальних, скоєних людиною поганих вчинків. І навіть коли ми говоримо про гріховні думки, то маються на увазі нечисті думки, які людина свідомо приймає та плекає.

На відміну від невідладного почуття провини, яке мучить людину, християнське покаєння – це дія активна, перетворювальна, здатна змінити людину та її психологічну «температуру». Можна нескінченно гризти себе думками: «Який же я нікчема...» А можна сказати: «Господи, я справді негідно вчинив! Та я не хочу так більше робити, допоможи виправитися!» – і це вже позиція дії, зміни життя, а не слабодуха статика неврозу.

«Ти винен»: з погляду християнина це звучить оптимістично, тому що тепер ти знаєш, за що братися й що виправляти. Адже якщо ти вважаєш, що ні в чому не винен, це все вони, підступні обставини, то в тебе немає жодних перспектив! Чи можна виправити «обставини», не виправляючи себе?

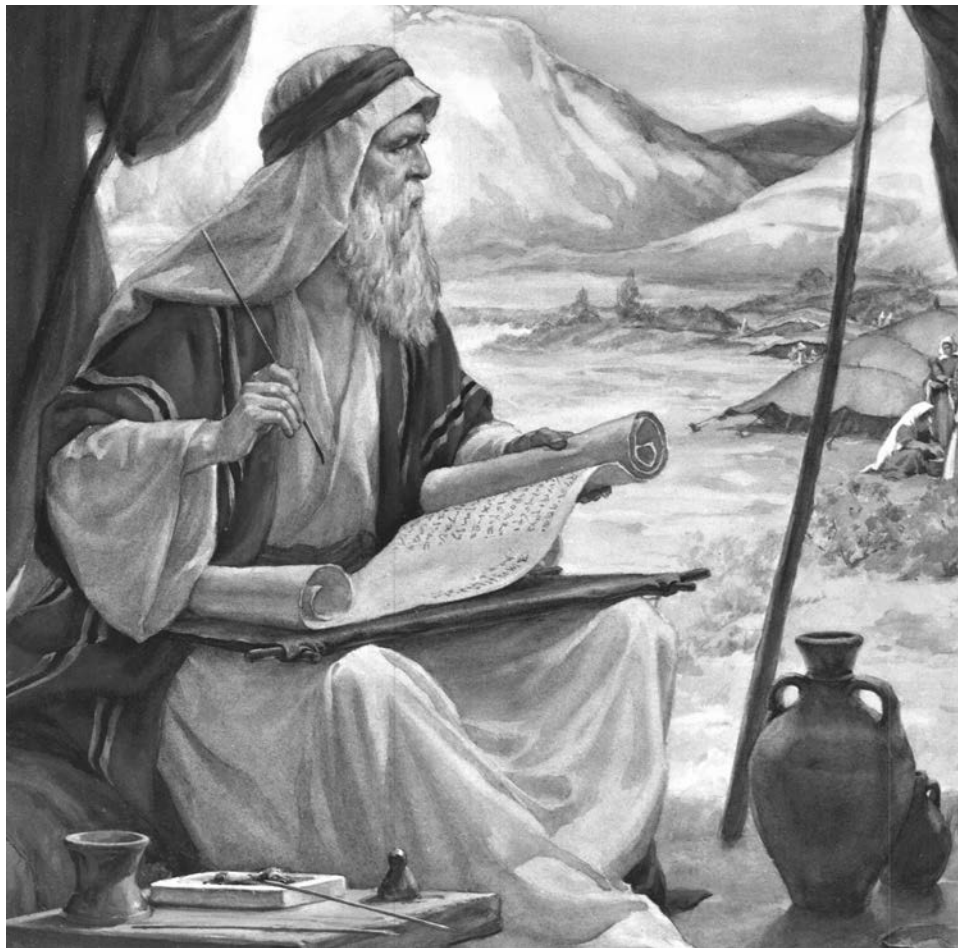
З погляду християнства, людина водночас і прекрасна, і схильна до гріха. Однак ця схильність, яка є «відлунням» гріхопадіння, не тяжіє над нею як немичий фатум. Навпаки, людина забезпечена засобами для боротьби, для активного подолання гріховності. Це молитва, піст як засіб, що дозволяє зосередитися на головному, та покаєння як можливість не «застрягати» в ситуації власної провини та гріховності, не вдаватися до самоїдства, а просити допомоги в Того, Хто спроможний витягнути нас із будь-якої духовної ями. Тільки реально, усвідомлена, названа провина може бути виправлена або зцілена. Це краще, ніж, сидючи в ямі, безвладно й з нездоровою насолодою смакувати абстрактним «почуттям провини».

«Коли скажемо, що не маємо гріха, то самих себе обманемо, і немає в нас правди. Якщо ж визнаємо свої гріхи, то Він [Христос], вірний і праведний, щоб простити нам гріхи й очистити нас від усякої неправедності» (1 Івана 1:8, 9).

Олена Фетисова

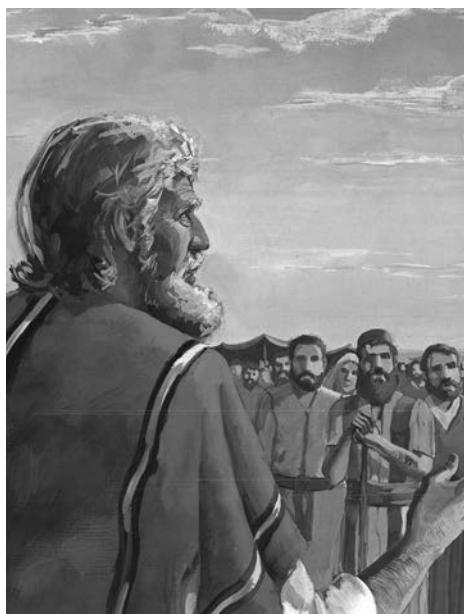
ЧЕТВЕРТА ЗАПОВІДЬ

«Блажен той муж, що його Ти караєш, о Господи, і з Закону Свого навчаєш його», – так написано в улюбленій усіма християнами книзі Псалмів 94:12. Апостол Яків, один зі стовпів християнської Церкви першого століття нашої ери, писав одноверцям: щоб відчувати блаженство (найвищий ступінь щастя) «у своїх діях», потрібно пильно вдвлятися в духовне дзеркало досконалого Закону волі, вникати у святі принципи заповідей Божого Закону та перебувати в ньому не як «слухач-забудько, а виконавець діла» (див. Якова 1:23-25).

Божі пророки й апостоли навчали, що Десять Божих Заповідей – це не тільки добрі й справедливі принципи, моральні норми поведінки, не просто перелік заборон, а умови завіту між Богом і людиною, умови успіху в нинішньому житті, а також право на вічне життя в Царстві Христа (П. Зак. 4:5-8; Об'явл. 22:14).

У Десяти Божих Заповідях Бог представлений як Джерело життя, святості та духовності. Коли помер Мойсей, виконавши свою місію щодо визволення Божого народу з єгипетського рабства, вести народ до Обітованого краю Господь доручив Ісусові Навину. Успіх у такій нелегкій та відповідальній праці, як і в будь-якій іншій справі, залежить від того, чи дослухається людина до Божої поради. Прочитайте про це в Біблії, у

книзі Ісуса Навина 1:8. До цієї Божої поради дослухалися й нею керувалися щирі віруючі протягом усіх століть (2 Тим. 3:14-16).

Шановний читачу, на сторінках попередніх номерів газети Господь дав нам змогу досліджувати, висловлюючись словами апостола Якова, вникати, пильно вдвлятися в зміст і значення трьох перших заповідей Божого Закону любові, Закону досконалого, Закону царського. Ми розглянули три Божественні принципи, встановлені Богом на всі віки існування людства на Землі, важливі й необхідні для кожного, хто вірить у Бога і любить Його.

1 ПЕРШИЙ ПРИНЦИП закладений у першій заповіді: «Я – Господь, Бог твій, що вивів тебе з єгипетського краю з дому рабства». Цей принцип стосується і нас, християн XXI століття, хоч ми в єгипетському рабстві ніколи не були. Наш сучасний світ – це духовний Єгипет і духовний Содом, символи безбожництва, морального розтління й ідолопоклонства. У цій заповіді Господь чітко і виразно висловив Свою волю щодо нас: ми не повинні створювати собі інших богів перед Його обличчям!

2 ДРУГИЙ ПРИНЦИП зазначений у другій заповіді. Якщо ви не дотримуватиметеся Божих Заповідей, то деградуватимете фізично й духовно як особистості. Рівень вашої моральності знизиться настільки, що ви поклонятиметеся творінню замість Творця, а наслідки вашого морального падіння пожинатимуть ваші нащадки до третього та четвертого покоління: діти, внуки та правнуки. І навпаки, якщо ви дотримуватиметеся Божих постанов, то благословення Господа супроводжуватимуть вас і ваших нащадків протягом тисяч поколінь, тобто вічно!

3 ТРЕТІЙ ПРИНЦИП: «Не призивай Імення Господа, Бога твого, надаремно», або не називайся Іменем Господа, Бога твого, неправдиво. На нас покладена священна відповідальність – правдиво представляти людям святе Ім'я Боже, тобто у своєму житті словом і ділом являти святий характер Бога. У підсумку дослідження трьох Божих заповідей ми переконалися у величчю та святості Господа, побачили Його батьківську любов до нас й усвідомили, що повинні любити Його й поважати Його Ім'я. Проте в досконалому та вічному Божому Законі любові є ще

одна заповідь – четверта, дотримання якої визначає нашу повагу до Бога як Творця, наш послух Його волі та нашу любов до Нього. У книзі Вихід 20:8-11 міститься текст четвертої Божої заповіді. Зверніть увагу, за обсягом ця заповідь найбільша. Водночас вона найбільша за важливістю та впливом на кожного з нас і на наші сім'ї.

Про важливість кожної з Десяти Заповідей Божого Закону говорить і апостол Яків (див. Якова 2:10, 11). Божий авторитет і принципи Його правління однаково відкриті в кожній з Десяти Заповідей, проголошених Ним на Сінаї й записаних Його перстом на двох кам'яних скрижалях (Вих. 31:18). І хто свідомо порушує одну з Десяти Заповідей, той повстає проти волі Божої, відкритої в Законі Божому та в усьому Писанні.

Кожна з Десяти Заповідей регулює певну сферу людського життя – як окремої людини, так і суспільства загалом. Наприклад, п'ята заповідь (Вих. 20:12) регулює взаємини в родині між батьками і дітьми.

✓ Шоста заповідь – «Не вбивай!» – оберігає життя нашого ближнього й наше власне життя.

✓ Сьома заповідь – «Не чини перелобу!» – регулює стосунки між чоловіком і дружиною.

✓ Восьма заповідь – «Не кради!» – стоїть на сторожі нашого майна, а також усього, чим володіє наш ближній.

✓ Дев'ята заповідь – «Не свідкуй неправдиво» – оберігає репутацію нашого ближнього.

✓ Десята заповідь – «Не жадай» – регулює таку сферу нашого життя, яка невидима й невідома нікому, крім нас самих і Бога.

Четверта заповідь настільки ж досконала, як і решта. Вона регулює особливу сферу стосунків з Богом і є мірилом цих взаємин. Господь зробив цю заповідь знаменням, яке нагадує, що Він – Бог і Творець, Котрий освячує нас (див. Єзек. 20:12, 20). Четверта заповідь, у якій Бог велить нам святити сьомий день тижня, суботу, є пам'ятником Його творчої сили, Його святиню (Ісаї 58:13), яка постійно нагадує нам про нашого Творця!

Незважаючи на те, що четверта заповідь є проявом нашої поваги, послуху та любові до Бога на практиці, люди (як невіруючі, так і віруючі) по-різному ставляться до неї. Таке неоднозначне ставлення до Божої заповіді про святість суботи пояснюється безліччю причин, одна з яких – результат тих змін, що були внесені до Закону Божого на початку IV і протягом V століть н. е. релігійно-державною системою помурого Середньовіччя, що панувала в той час у країнах Європи та Близького Сходу.

Нагадаємо, що друга заповідь (Вих. 20:4-6) була видалена із Закону Божого повністю. У Законі – десять заповідей, але тепер їх стало дев'ять. Щоб зберегти кількість, десятю заповідь розділили на дві. У ті похмурі часи папська інквізиція заборонила простим людям читати Слово Боже під страхом смертної кари. Читати та пояснювати Писання мали право тільки представники вищого духовенства. Ось чому довкола четвертої заповіді досі точиться так багато суперечок, що зводяться переважно до з'ясування, який день тижня слід святкувати – суботу, сьомий день, згідно із заповіддю Господньою, чи неділю, перший день, згідно з постановою папських соборів. Це досить вузький підхід до розуміння цієї безмірно великої заповіді.

Зверніть увагу: четверта заповідь Божого Закону починається словом «пам'ятай». В одне лише це слово Господь вклав дуже глибокий сенс. Уважно читаючи історію вибраного народу, не можна не помітити, як часто Бог говорив Своім дітям, що вони забули Господа, Бога свого (див. П. Зак. 32:18; Єрем. 2:32; Єзек. 22:12; Осії 13:6). Ведучи їх до Обітованого краю, Господь попереджав: коли вони користуватимуться всіма благословеннями землі, то повинні пам'ятати Господа, Бога свого (П. Зак. 6:10-12). У Псал. 78:1-8 сказано про відповідальність батьків та обов'язки служителів Церкви, якими Господь їх наділяє. Вони повинні розповідати молоді та дітям про славу Господа, Його силу та чудеса, щоб вони поклали свою надію на Бога та зберігали Його Заповіді. Саме четверта заповідь свідчить про славу, силу й чудеса Божі, про які потрібно пам'ятати.

Гріх ослабив людську пам'ять, і люди набули таку негативну рису, як забудькуватість. Апостол Яків нагадує християнам про цю властивість людської природи: подивилася людина на себе в дзеркало Заповідей Божих, відійшла й відразу ж забула, яка вона (Якова 1:22-25). На жаль, ми легко забуваємо добре. Апостол закликає християн вникати в кожну заповідь досконалого царського Закону свободи й бути не забудькуватими слухачами, а «виконавцями діла».

Через пророка Ісаю Господь звертається до свого народу: «Віл знає свого власника, а осел – ясла пана свого, – а Ізраїль не знає Мене...» (Ісаї 1:3). Через пророка Єремію (Єрем. 8:7) Господь говорить те саме: відає бусел умовлений час свій; горлиця, ластівка і журавель стережуть час прильоту свого, а народ Божий не знає Господнього права! Народ Божий не знає, що сьомий день тижня, день суботній, потрібно пам'ятати, щоб святити його.

У християнському середовищі часто можна почути, що субота була дана для євреїв, а Христос на Голгофі Своєю смертю скасував суботу, і тепер ми святимо перший день тижня, неділю, на честь воскресіння Ісуса Христа. Можливо, ви теж так чули. Четверта заповідь спростовує цю помилкову думку. Не Мойсей встановив святість сьомого дня тижня – суботи. Заповідь авторитетно свідчить: «Бо шість день творив Господь небо та землю, море та все, що в них, а дня сьомого спочив, тому (тобто саме із цієї причини. – Прим. автора) благословив Господь день суботній і освятив його» (Вих. 20:11).

День суботній Бог благословив і освятив ще в раю, коли не було гріха і нічого гріховного на Землі. Про Мойсея та євреїв ще й згадки не було, коли Творець дав святий день як Своєю святиню Адамові – родоначальнику всього людства – на всі часи існування планети та її жителів.

Володимир Алексєнко
Продовження
в наступному номері

БУНТІВНА ПЛАНЕТА

Звернімося до конфлікту всесвітнього масштабу, у якому бере участь не тільки наша планета, а й кожний з нас. Змінюючи одна одну, сцени повстання містять єдино правильну відповідь на найбільш життєво важливе запитання: «Чому?»

У цьому запитанні закладено те, що для багатьох є найбільшою перешкодою на шляху до християнської віри, – це проблема горя, зла та страждань. Серце стискається від болю перед нерозв'язним питанням: «Господи, чому це трапилось зі мною? Якщо Бог усемогутній, чому Він допустив гріх, страждання та смерть?»

Змова і підозрілість на Небесах. Битви на Небі. Повстання на планеті Земля. Ось де криється відповідь.

Та для початку з'ясуємо, хто ж відповідальний за все, що нівечить наше життя, завдає нам горя й робить нас нещасними. У такому запитанні не може бути помилки.

Існують два джерела цих бід. Перше з них – наші власні неправильні судження та вчинки. Якщо ми сіємо насіння здоров'я, то й пожнемо здоров'я. Якщо ми сіємо насіння хвороби, то й пожнемо хвороби. Посявши насіння скорботи, пожнемо скорботу! Інакше просто не буває. «Не обманюйтеся, – Бог осміяний бути не може. Бо що лише посіє людина, те й пожне» (Гал. 6:7).

Інше джерело наших бід – це ворог Бога сатана. Біблія не залишає жодних сумнівів щодо того, хто є справжнім джерелом зла, хоч диявол відчайдушно намагається спотворити істину й перекласти вину на Бога.

Згадайте Йова. Сатана звинуватив Бога в тому, що Він оточив Йова своїм захистом, щоб уберегти його від нещастя, і потім кинув виклик: «Але простягни тільки руку Свою, і доторкнися до всього, що у нього, – чи він не зневажить Тебе?» (Йова 1:11). Неважко зрозуміти прихований сенс цих слів. «Але простягни тільки руку Свою» – нібито Бог був винуватцем зла. Проте Бог не прийняв звинувачень, а відразу ж спрямував їх проти сатани, справжнього джерела зла. «І сказав Господь

до сатани: „Ось усе, що його, – у твоїй руці, тільки на нього самого не простягай своєї руки!”» (Йова 1:12).

? Чия ж рука забрала в Йова сім'ю, майно та здоров'я? Чия рука приносить горе? Нехай ніхто не спокушає нас у цьому питанні!

Тільки ворог несе відповідальність за зло. Ворог, про якого Павло в Посланні до ефесян 6:10-12 пише: «Нарешті, зміцнійтеся Господом та могутністю Його сили. Зодягніться у всю Божу зброю, щоб ви могли протистояти підступності диявола. Адже наша боротьба не з тілом і кров'ю, але з началами, з владами, зі світовими правителями темряви цього віку, з піднебесними духами злоби».

! Сьогодні серед людей поширений погляд на зло як на простий стан розуму, плід уяви. Дехто каже, що гріх – це теж вигадка. Проте усе Слово Боже від книги Буття до Об'явлення свідчить, що диявол – реальна істота, з якою триває постійна реальна боротьба. Писання переконливо показує, що з плином часу ця боротьба лише наростатиме. Противник «ходить і ричить, мов лев, шукаючи кого б поглинути» (1 Петра 5:8). Чому він такий розгніваний? «Диявол, який у великій люті, знаючи, що має обмаль часу!» (Об'явл. 12:12). Легко здогадатися, що трапиться, коли ця запекла боротьба досягне свого апогею.

Ми боремося з реальним ворогом, а це не вигаданий монстр величезного зросту, з червоною шкірою, з лютими очима та з рогами на голові. Такий гротескний образ – породження неприборканої уяви, невігластва та забобонного страху середньовічних людей. Навряд чи щось інше могло краще прислужити сатані в його звабленні людських істот, ніж ця ідея. Адже внаслідок такого диявола багато мислячих людей відкинуло саму думку про його існування, відводять йому роль фольклорного й міфічного персонажа.

Та прислухайтесь до дивовижної вістки Ісуса: «Бачив Я сатану, що, наче блискавка, з неба впав» (Луки 10:18). Ісус називає його на ім'я. Він бачив, як той падав з Неба. Ясно, що ми маємо справу не з дворогим демоном

таємничої природи, а з істотою високого інтелекту, яка колись перебувала на Небі. Послухайте, що пише про це пророк Ісаї, євангеліст Старого Завіту: «Як став ти з небес, о сину зірниць досвітньої, ясна зоре, ти розбився об землю, погромнику людей! Ти ж сказав у серці своєму: „Зійду я на небо, повище зір Божих поставлю престола свого, і сяду я на горі збору богів, на кінцях північних, піднімуся понад гори хмар, уподібнюсь Всевишньому!”» (Ісаї 14:12-14).

А тепер погляньмо, як розвивалися події, пов'язані з повстанням: «Ти пробував ув Едені, садку Божому... Ти помазаний Херувим хоронитель, і Я дав тебе на святу гору Божу, ти ходив посеред огнистого каміння. Ти був бездоганний у своїх дорогах від дня твого створення, аж поки не знайшлася на тобі несправедливість» (Єзек. 28:13-15).

І ось настав критичний час: війна на Небесах! «І сталася на небі війна: Михайл і його ангели розпочали бій зі змієм. І змії воював, і його ангели. І не перемогли: не знайшлося для них більше місця на небі. І скинутий був великий дракон, давній змії, що зветься диявол і сатана, що обманює весь світ; скинутий він на землю, і його ангели були скинуті з ним» (Об'явл. 12:7-9). Ця прекрасна істота не була самотньою в гріхопадінні. У книзі Об'явлення 12:4 сказано, що до повстання проти Бога причетна третина ангелів.

Уявіть собі! Люцифер, син зорі, став дияволом, а його ангели, які колись володіли блискучими розумовими здібностями, могутні сили світла, перетворилися на демонів темряви. У Біблії чітко сказано, що ворог Бога має величезну силу і тепер його діяльність відрізняється шаленою лютюю, бо він знає, що його час уже спливає.

Хтось запитав: «Якщо сатана є створеною істотою, хіба Бог не несе хоча б часткову відповідальність за зло? Чи ж не Він створив диявола?» На перший погляд може здатися, що це так. Проте відповідь на це запитання одна: «Ні! У жодному разі ні!» Бог створив Люцифера прекрасним ангелом. Однак той з власної волі здійняв бунт на Небі, забажав влади й зрештою перетворився на диявола.

? Якби ви побачили жалюгідного чоловіка, який лежить у стічній канаві, чи стали б ви звинувачувати його матір у тому, що вона народила його? Безумовно, ні. Дитиною він був таким чистим і непорочним, як і інші діти, але, подорослішавши, сам себе довів до того, що опустився на дно суспільства.

Щось схоже трапилось й з Люцифером. Створений у досконалії красі, з бездоганним характером, як у Творця, він дозволив таємничому руйнівному гріху проникнути у своє серце. Спочатку він і сам цього не розумів, проте згодом почав усвідомлено плекати в собі цей дивний дух, який урешті-решт спонукав його до відкритого повстання. Він вирішив сам скинути престол Божий. «Уподібнюсь Всевишньому!» – ось його богохульні хвастощі.

Люцифер, на відміну від Бога, міг користуватися такими методами, як брехливі заяви та підступні навіювання. Він намагався переконати небесних ангелів, що закон і порядок не потрібні, що, звільнившись із пут послуху, вони нібито знайдуть справжню свободу. Він зародив у їхніх думках уявлення про те, що Бог, Котрому вони поклонялися й любили протягом століть, – це тиран, нездатний на самозречення чи істинну любов до Своїх підданих. Ось у чому звинувачував він Того, у Чієму серці була прихована Голгофа! Незважаючи на всю неймовірну жахливість таких обвинувачень, третина ангелів повірила йому!

Найвищий за рангом ангел-служитель повстав проти Бога, звинувативши Його в деспотизмі. Отже, нарізла необхідність ретельно розглянути його заяви й надати змогу довести істинність або хибність таких звинувачень.

Звинувачення були вислухані. І на Небі сталася війна. Люцифер був позбавлений високого становища й вигнаний зі своєї прекрасної оселі. Однак Бог, Котрого назвали тираном, звелів, щоб Його обвинувачеві дали час, достатній для того, щоб перед усім Усесвітом розкрилася справжня сутність його

характеру та всіх посягань. І Всесвіт з подивом почав стежити за тим, як наша Земля перетворилася на арену боротьби.

! Щоб збагнути задум цієї найбільшої трагедії, яка глибоко зачіпає нас і сьогодні, слід врахувати три чинники.

По-перше, увесь Божий Усесвіт живе за законами природи, які постійні й непокитні, доки Бог сам не вирішить втрутитися в їхню дію. У всьому Всесвіті ми бачимо порядок, доцільність, точність і гармонію. Законом природи підкоряється не тільки світовий простір у цілому, але й наша планета, кожен її елемент. Порушення будь-якого із цих законів призвело б до катастрофи. Дотримання їх означає життя!

По-друге, закони Всесвіту дані для насого ж блага та збереження життя. Їхне порушення породжує зло.

І по-третє, де є закон, там існує можливість його порушити. Тільки там, де немає закону, не може бути і його порушення: «Де немає Закону, там нема й переступу» (Римл. 4:15). І справді, якби не було змоги порушувати закон, не було б і свободи. Якщо людину позбавити можливості порушити закон, вона не вільна. Тому – і це дуже важливо – Бог створив людину, наділивши її правом вибору.

Бог міг би створити такий Усесвіт, де не було б можливості грішити або бунтувати. Він міг би створити людину-робота, що механічно виконує Його волю. Проте Бог не побажав вчинити так. Він створив людину вільною, наділивши її розумом, сумлінням, здатністю обмірковувати свої дії й самостійно вирішувати. Він створив людину вільною у своїх діях. Бог не змушує нікого! Бо тільки на таких умовах можливе існування Всесвіту, де любов добровільна, де покора – не інстинкт, а свідомий вибір. Дехто з творців за наявності волі міг обрати шлях гріха. І Люцифер обрав цей шлях.

Та чому ж Бог не знищив сатану, коли той скоїв перший гріх? Був тільки один вихід із ситуації. Люциферові потрібно було надати змогу йти обраним ним шляхом, доки він не дійде до крайньої межі й доки Всесвіт не побачить усіх наслідків його діяльності.

Наш світ став ареною страшної боротьби, за якою стежить цілий світ. На Землі досі триває повстання проти Бога. Наша планета і є тією загубленою овечкою з притчі, розказаної Христом.

Утім, у цій трагічній драмі Землі настає заключний акт. Велика боротьба наближається до фіналу. Усі ми відчуваємо її у своєму житті. Результат цієї драми для нас особисто залежить тільки від наших стосунків з Господом Ісусом Христом.

! Можливо, саме зараз ви підійшли до тієї межі, коли необхідно зробити вибір, прийняти рішення. Однак пам'ятайте: Любов подолає довгий шлях, щоб знайти вас. Адже в притчі, яку розповів Ісус, під загубленою овечкою Він мав на увазі й нас!

Джордж Вандеман

НЕДІЛЯ
3 ЛЮТОГО

07:00 Біблія продовжує говорити
07:30 2Я - одне життя
08:30 Дорогами християнства
09:10 Сложных текстов нет
09:30 Є проблема
10:00 Малюваки
10:40 Мозаїка батьківства
11:00 2Я - одне життя
12:00 Богослужіння
13:20 ПроФіTime
13:40 ЛоМастер
14:20 Помолитесь за мене
15:20 В гостях у Добрячка (сурдо)
15:40 Біблія продовжує говорити (сурдо)
16:10 Є проблема
16:40 Так чи Інакше
17:40 Рожеві окуляри
18:10 Філософський камінь
18:30 ...є Любов
19:00 Диагноз: здоров'є
19:30 Інша сторона
20:30 Рожеві окуляри
21:00 Вісті Надії: тиждень
21:40 Мозаїка батьківства
22:00 Удивительные факты
23:00 Реформація.500

ПОНЕДІЛОК
4 ЛЮТОГО

07:00 Ранок Надії
08:00 2Я - одне життя
09:00 Ранок Надії
10:00 Реформація.500
11:00 Ранок Надії
12:00 ...є Любов
12:30 Біблія продовжує говорити
13:00 Філософський камінь
13:20 Вісті Надії: тиждень
14:00 Малюваки
14:20 ДЖЕМ
15:20 Інша сторона (сурдо)
16:00 Удивительные факты
17:00 Так промовляє Біблія
17:40 Сложных текстов нет
18:15 Філософський камінь
18:30 Мозаїка батьківства
19:00 В контексті

20:00 Інша сторона
20:50 Пригоди Марка
21:00 Под абажуром
21:20 Дорогами християнства
22:00 Притчи Рабби Иисуса
22:40 Філософський камінь
23:00 Так чи Інакше

ВІВТОРОК
5 ЛЮТОГО

07:00 Ранок Надії
08:00 Людина. Храм. Спасіння
08:30 The Efir
09:00 Ранок Надії
10:00 Дорогами християнства
10:30 Рожеві окуляри
11:00 Ранок Надії
12:00 В контексті
12:50 Диагноз: здоров'є
13:15 Філософський камінь
13:30 Є проблема
14:00 ПроФіTime
14:20 Інша сторона
15:00 2Я - одне життя (сурдо)
16:00 Вісті Надії: тиждень
16:40 Так чи Інакше
17:40 В контексті
18:40 Рожеві окуляри
19:00 Знайомтесь - дикі тварини
19:30 Помолитесь за мене Прямий ефір
20:30 Народжені бути в сім'ї
21:00 2Я - одне життя
22:00 ...є Любов
22:30 Біблія продовжує говорити
23:00 Помолитесь за мене

СЕРЕДА
6 ЛЮТОГО

07:00 Ранок Надії
08:00 Так чи Інакше
09:00 Ранок Надії
10:00 Помолитесь за мене
11:00 Ранок Надії
12:00 Біблія продовжує говорити
12:30 ДЖЕМ
13:30 Так промовляє Біблія

14:00 ЧП+
14:10 2Я - одне життя
15:00 МЕДРЕФОРМА: РЕАЛІЇ (сурдо)
16:30 Помолитесь за мене
17:30 Є проблема
18:00 В контексті
18:50 ЧП+
19:00 Статус: мама
19:20 Так чи Інакше
20:20 Біблія продовжує говорити
20:50 КоМарко
21:00 The Efir
21:30 Дорогами християнства
22:00 ДЖЕМ
23:00 Богослужіння

ЧЕТВЕР
7 ЛЮТОГО

07:00 Ранок Надії
08:00 ДЖЕМ
09:00 Ранок Надії
10:00 Мозаїка батьківства
10:20 Інша сторона
11:00 Ранок Надії
12:00 Дорогами християнства
12:30 Людина. Храм. Спасіння
13:00 Біблія продовжує говорити
13:30 Малюваки
14:00 В контексті
15:00 Є проблема (сурдо)
15:30 Сложных текстов нет (сурдо)
15:50 The Efir
16:20 Філософський камінь
16:40 Вісті Надії: тиждень
17:20 Так промовляє Біблія
18:00 Под абажуром
18:20 The Efir
18:50 Інша сторона
19:30 ПроФіTime
20:00 Людина. Храм. Спасіння
20:30 Є проблема
21:10 Так промовляє Біблія
22:00 Так чи Інакше
23:00 МЕДРЕФОРМА: РЕАЛІЇ

П'ЯТНИЦЯ
8 ЛЮТОГО

07:00 Ранок Надії

08:00 В контексті
09:00 Ранок Надії
10:00 Так чи Інакше
11:00 Ранок Надії
12:00 Біблія продовжує говорити
12:30 МЕДРЕФОРМА: РЕАЛІЇ
14:00 В гостях у Добрячка
14:20 2Я - одне життя
15:10 Богослужіння (сурдо)
16:00 ДЖЕМ
17:00 В контексті
18:00 The Efir
18:40 Інша сторона
19:30 Суботній вечір
20:20 Притчи Рабби Иисуса
20:50 КоМарко
21:00 Сложных тестов нет
21:20 2Я - одне життя
22:20 Людина. Храм. Спасіння
23:00 Суботній вечір

СУБОТА
9 ЛЮТОГО

06:40 Реформація.500
07:40 Інша сторона
08:30 The Efir
09:00 Суботній вечір
10:00 В контексті
10:50 Притчи Рабби Иисуса
11:30 Богослужіння
13:00 Суботній вечір
14:00 В контексті
15:00 Богослужіння
16:15 Сложных тестов нет
16:30 Інша сторона
17:20 ...є Любов
18:00 Так промовляє Біблія
18:40 Біблія продовжує говорити
19:20 Дорогами християнства
19:50 Вісті Надії: тиждень
20:30 Філософський камінь
20:50 КоМарко
21:00 Є проблема
21:30 Інша сторона
22:20 Народжені бути в сім'ї
22:50 ...є Любов
23:20 The Efir

НАДІЯ
ТЕЛЕКАНАЛ

НА СУПУТНИКУ
ASTRA 4A

В КАБ.МЕРЕЖАХ
ВАШОГО МІСТА

SMART TV
LG, PHILIPS, SAMSUNG

НА МОБ.ДОДАТКАХ
IOS, ANDROID

0 800 30 20 20
Безкоштовно по Україні

Молитовна підтримка
Розмова зі священнослужителем
Сімейна консультація
Запитання, побажання та пропозиції

contact@hope.ua
а/с 36, Київ - 71,
04071 Україна

contact-hope

Вивчайте Біблію
разом з нами online на сайті
BIBLE.UA

«Ті, хто очікує»

Документальний фільм про адвентистів з інформаційним буклетом*

Їхня чисельність по всьому світу в більш ніж 200 країнах складає близько 25 млн людей та продовжує стрімко зростати з кожним роком. Вони вважають, що Біблія — це Слово живого Бога, ведуть активну благодійну діяльність, приділяють велику увагу фізичному та духовному здоров'ю. Чому ж вони називають себе «Ті, хто очікує»?

30 грн
*Кількість екземплярів обмежена

1 DVD// Мова: укр/рос.

Замовити диски ви можете за телефонами гарячої лінії або за адресою: zakaz@hope.ua; а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

*Можливі зміни. Актуальна програма на сайті hope.ua. Телеканал залишає за собою право внесення змін до телепрограми.

ВИ ДОСІ НУДЬГУЄТЕ?

Існує такий вислів: «Померти з нудьги». Влучні слова. Народна мова, словесне дзеркало життя, ясно дає зрозуміти: нудьга – це не жарти.

Що ж таке нудьга? Це тяжкий душевний стан, переживання через відсутність справи чи інтересу до життя. Часом говорять: «Якщо людина нудьгує, отже, у неї є час нудьгувати, вона недостатньо завантажена справами. Працювати потрібно більше – і все мине!» Проте буває й так, що справа є, а інтересу до неї немає. Або інтерес є, а до справи ніяк не доходять руки. Нудьга – це не просто байдикування (хоч лінь, небажання діяти теж може бути причиною «беззмістовності» життя). Це відсутність зацікавленості, радості, новизни.

Нудьга – це бачення життя, за якого ніщо не привертає уваги, не здається значним, не вражає уяви, не заповнює думок. І тому зникає бажання вставати вранці, щось робити, до чогось прагнути...

Проблема полягає в тому, що нудьга видається не такою й важливою проблемою, щоб розв'язувати її серйозно. Утім, прикидаючись «дрібницею життя», хитра лисиця на ім'я нудьга приносить у

наше життя не просто бляклість і сірість, а й справжнє зло. Одна жінка, яка навернулася до Бога після розпусного життя, якось зізналася: «Найбезглуздіші вчинки в житті я робила саме через нудьгу». Тож, перш ніж доводити себе до стану, коли безглуздя здається розвагою, краще все вирішити по-розумному. До того ж це цілком можливо!

Нудьга сама собою не минає. Її потрібно розганяти. Проте як це робити?

✓ Нудьга – найчастіше ознака того, що ми живемо не відповідно до свого призначення: не використовуємо таланти, втрачаємо можливості, забуваємо про важливе. Нудьгу потрібно розцінювати як сигнал: час щось змінювати!

✓ Щоб у житті з'явилося щось нове та цікаве, часом потрібно звільнити для цього місце... або час. Отож доведеться викинути зайве. Проте спочатку потрібно визначити, із чим у житті вам не шкода розлучитися. З одноманітністю? З гріхом, що обтяжує совість? А можливо, з лінню? Чого б ви не вирішили позбутися, спочатку це «щось» потрібно назвати на ім'я. Адже справжні вороги нашого щастя вмילו маскуються. Наприклад, лінь переконав вас, що біда зовсім не в ній, а в несправедливості цього світу, як у книзі Приповістей Соломона: «*Линивий говорить: "На вулиці лев, – серед майдану я буду забитий!"*» (Прип. 22:13). Лінь – одна з основних причин нудьги. Тому при черговій «несправедливості життя» спробуйте визначити, де полінувалися, і виправте недогляд. Практикуючи таку роботу над помилками, ви помітите: життя стало значно справедливіше, прихильніше до вас... і цікавіше!

✓ Перш ніж зробити перший крок до змін, нам потрібно спочатку вмовити себе. Багато хто з нас любить «стабільність», яка насправді зовсім не стабільність, а вірність звичному. Усім нам трохи лячно починати нове життя, навіть якщо йдеться про зміну перукарні, не кажучи вже про зміну роботи чи способу життя. Те, що попереду, невідоме «завтра», здається настільки страшним, що ми думаємо: «Краще вже як є, зате спокійніше». Проте завжди доводиться обирати одне з двох: або важко й незвично, або нудно. Якщо не навчитися отримувати задоволення від подолання труднощів, можна пропустити все найцікавіше!

Як умовити себе на зміни? Кожен з нас, живучи із самим собою не перший десяток років, уже встиг себе вивчити. Ми знаємо, що на нас впливає, що дає нам стимул до оновлення. Хтось пише собі записки на кшталт: «Славочко, сонечку, час у тренажерний зал!» Хтось придумує собі систему заохочень за кожне досягнення. А хтось спеціально розповідає друзям про те, що почав вивчати англійську, щоб потім це стимулювало до занять: «Не вивчу – приятелі засміють!» Методів багато, і всі хороші. Головне, щоб спрацювало.

✓ Дієвий спосіб розігнати нудьгу – почати робити те, чого ви ніколи раніше не робили. Наприклад, чого боялися, не вміли, що було не під силу або чого вам не дозволяла гордість. Навчіться плавати, водити машину. Зробіть рідним приємний сюрприз без жодного приводу. Займіться спортом. Зателефонуйте першим приятелеві, з яким посварилися. Вирушайте в поїздку. Це може відкрити вам новий напрям у житті. Зробіть що завгодно, аби лише це було щось нове, добре та корисне. У стані нудьги хоч якийсь рух уперед – благо!

✓ Подолання перешкод (страхів, невміння, комплексів тощо) – «важка артилерія» в боротьбі з нудьгою. Проте боремося ми тільки тоді, коли є заряди чого. Тому, щоб не «померти з нудьги», потрібно мати мету. А якщо її немає, то треба знайти. Існування без мети, без руху, без розвитку більше личить рослинам, ніж людям. Наявність мети перетворює життєву круговерть на життєвий шлях.

✓ Поговоріть з Богом! Якщо вас бентежать запитання, поставте їх Йому. Якщо ніщо не радує, скажіть Йому про це. Якщо вам чогось не вистачає в житті, ви відчуваєте себе не у своїй тарілці – відкрийтеся своєму Творцю й попросіть поради. Адже життя з Богом не ілюзорне. Це справжнє життя зі справжнім, живим, реальним Богом! Тому й розв'язувати проблеми самотужки не варто: Він поруч, і в Нього є що сказати вам... Він створив різноманітність природи, погоди, стихій і форм життя на Землі. Хіба такий Бог не в змозі наповнити різноманітністю одне людське життя – ваше?

✓ Одного віруючого (заможну людину, фахівця з організації роботи фірми) запитали: «Який з принципів успіху головний?» На що той відповів: «Постійно все покращувати». Але ж правильно! Усі обставини, події або їхня відсутність, усі «вихідні дані», які у нас є, – це матеріал, з якого можна творити. День – як скринька, яку ми самі можемо наповнити... та покращити!

Як перетворити звичайний вечір на незвичайний? Як додати родзинку й у піріг на столі, й у розмову за столом? Як зробити життя цікавішим, ніж воно є? Усього цього можна навчитися. Часом для того, щоб перетворити «кисле» життя на справжній «делікатес», не вистачає лише якоїсь творчої дрібниці та... прагнення «постійно все покращувати». Згадайте, про що ви мріяли. Погляньте на своє реальне життя. Чи є відмінності? Чого не вистачає у вашому житті, щоб воно було схоже на вашу мрію? Спробуйте відповісти собі на це запитання. Що ви можете змінити на краще вже зараз? І що для цього потрібно? Визначте та змініть!

Навіть якщо для повного щастя вам не вистачає чогось одного, про це слід подбати! По-перше, ідеться про ваше щастя. По-друге, мрії, якщо вони не є гріховними, тобто не містять у собі зла, дані нам Богом. Він наділив нас здатністю прагнути до їхнього здійснення. Найчастіше те, про що ми мріємо, нам і справді необхідно. Ба більше, Творець ділиться з нами своїми бажаннями, щоб вони були й нашими також, щоб нам було приємно втілювати їх на Землі. Пам'ятаєте слова Біблії: «*Нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі*» (Матв. 6:10; Луки 11:2)? Це той самий механізм мрії, який придумав Бог, щоб ми були єдині з Ним у своїх бажаннях. Звичайно, диявол за допомогою гріха перекрутив цей

досконалий задум і використовує здатність людини мріяти на зло. Тому свої мрії потрібно перевіряти на чистоту, на праведність і доброту. Часом нам доводиться молитися, як Ісус у Гефсиманії: «*Отче... не Моя хай буде воля, але Твоя!*» (Луки 22:42). Та якщо ваша мрія зі знаком «плюс», її варто здійснити! Мрії мають притягальну силу саме для того, щоб нам було легше долати перешкоди, що стоять на нашому шляху.

Присвятить час улюбленій справі, а ще – коханим людям. Більше спілкуйтеся з люблячим вас Богом. Не відмовляйте собі в цьому задоволенні! Адже життя на Землі одне. І прожити його потрібно так, щоб не було болісно... нудно.

Кіра Бесєдова

Втомилася бігти?

Колись я бігла на змаганнях життя, прямуючи в нікуди. Відчуваючи тягар життя, я переглянула свої пріоритети й зрозуміла: необхідні зміни. Узяла перо й написала:

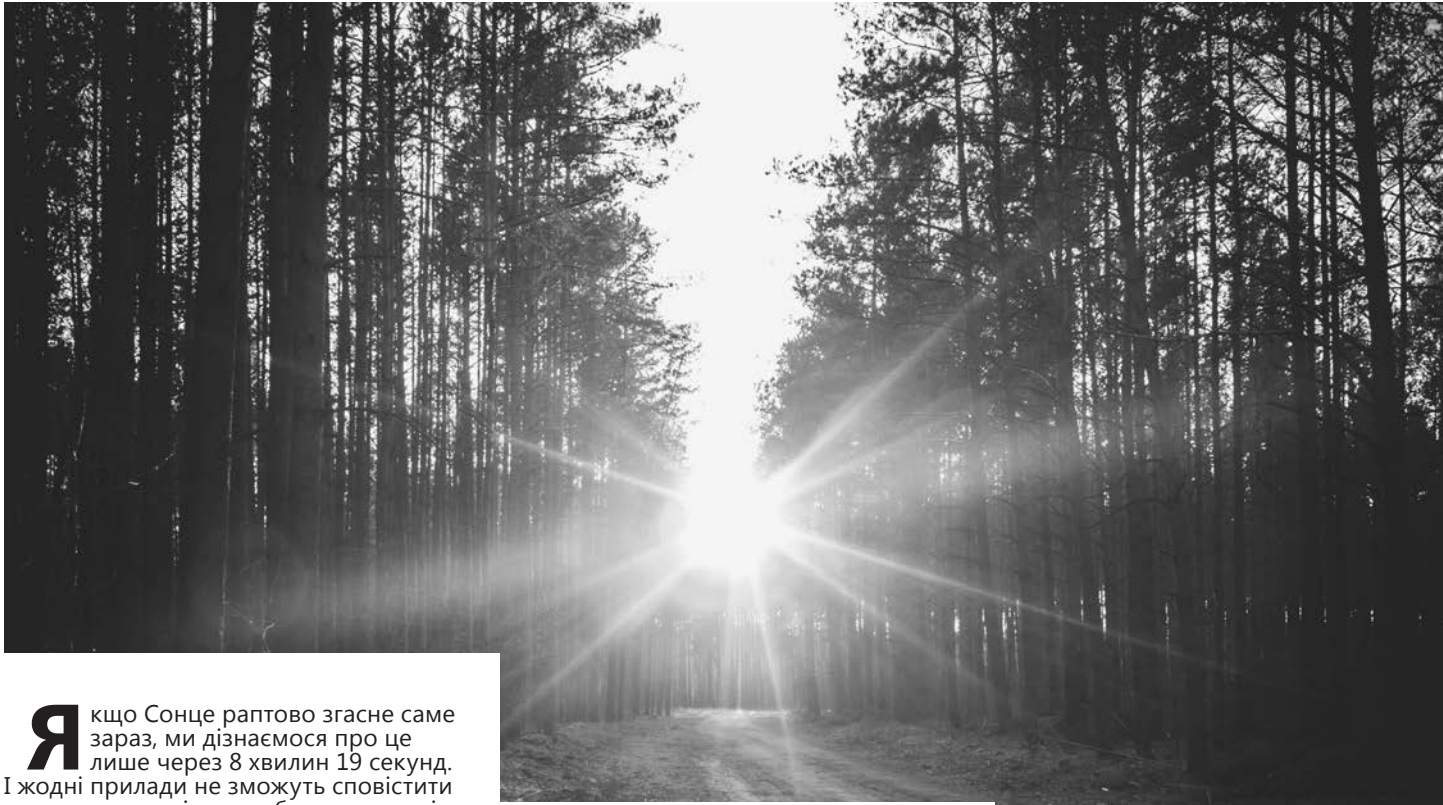
Стеж за своїми ногами,
Які біжать до роботи,
Біжать до церкви,
Від Бога біжать...
Стеж, щоб не обманювати себе!
Моя робота може когось збагатити,
Моя церква може когось привести до Бога...
Проте Хто приніс жертву заради мене,
Хто дивився в жорстоке обличчя смерті,
Не бачачи світла славного воскресіння?
Стеж за Його простягнутими руками,
Стеж за своїми ногами,
Які біжать до хреста.

Ісус чекає на нас. Він бажає, щоб ми прийшли до Нього й отримали спокій і мир, взяли на себе Його ярмо замість свого. Ніхто інший не обіцяє й не дасть нам такого звільнення. Однак ми майже весь свій час віддаємо речам. Я навчилася вірити словам Ісуса: «*Прийдіть до Мене всі втомлені та обтяжені, – і Я заспокою вас! Візьміть Моє ярмо на себе і навчіться від Мене, бо Я лагідний і покірний серцем, – і знайдете спокій своїм душам. Бо Моє ярмо любе, і Мій тягар легкий*» (Матв. 11:28-30).

Проведіть час із Ним, перш ніж бігти далі. Він зробить ваш біг коротшим, а дорогу надійнішою.

Роза К.

СВІТЛО ЗГАСЛОЇ ЗІРКИ

Якщо Сонце раптово згасне саме зараз, ми дізнаємося про це лише через 8 хвилин 19 секунд. І жодні прилади не зможуть сповістити нас про цю подію хоча б на мить раніше зазначеного часу. Цілих вісім хвилин людство житиме, користуючись світлом і теплом уже згаслого Сонця. Хтось засмагатиме на пляжі. Хтось милуватиметься світанком. Хтось пускати-ме люстерком сонячних зайчиків у вікно сусіднього будинку. І нікому навіть на думку не спаде, що Сонця більше немає, що ця сліпуча куля в небі – лише створений потоком фотонів образ зірки, яка насправді згасла вісім хвилин тому.

Звісно, зірки не гаснуть миттєво. Така модель просто допомагає нам переконливіше осягнути теорію про згаслі зірки, світло яких продовжує летіти до Землі.

Зоряне небо над нами зовсім не відображає поточної реальності. Найближча наша сусідка – Проксима Центавра – «показує себе» із чотирирічною затримкою. Полярна зірка сяє світлом, яке випроменила ще за часів Колумба.

Усе це блискуче розмаїття сузір'їв у нічному небі насправді є лише певним набором «фотографій» – світлових відбитків зірок з дуже великим розривом

у часі. Що ж насправді відбувається з кожною з них тієї миті, коли ми безмісячної ночі милуємося їхньою красою, ми можемо тільки припускати.

Щось схоже можна сказати й про кожного з нас. Ми спілкуємося, ділимося новинами, дружимо, сваримося, формуємо якусь думку одне про одного. І водночас дуже погано уявляємо собі справжній стан душі іншої людини, навіть зовсім-зовсім близької. Люди, яких ми бачимо щодня й наївно думаємо, що знаємо їх, постійно змінюються. Змінюються їхні погляди, смаки, цінності. Щось додається, щось минає, щось набуває іншого значення. Однак ми не бачимо цих змін.

Та й самі ми постійно перебуваємо в певній внутрішній динаміці, яку теж можемо відстежити, як правило, лише по фактам. Ми не знаємо достеменно ні себе, ні тих, з ким спілкуємося. Бачимо лише тілесну оболонку іншої людини, її вчинки, емоційні реакції, світло її думок, виражене через слова, згадуємо її колишні дії та принципи. З усього цього наша свідомість і ліпить образ людини.

А вона – не образ. Вона жива. Вона продовжує змінюватися внутрішньо: робить відкриття, розчаровується, захоується, падає, встає, освоює нові знання – простіше кажучи, живе! Проте всі ці поточні події внутрішнього життя людини закриті від стороннього погляду. Вона для нас завжди схожа на зірку, світло якої доходить до нас із великою затримкою. Зміни, які визрівають у чужому серці, – таємниця з таємниць, відкрита тільки Богові.

«Тому передчасно нічого не судити, доки не прийде Господь, Який і освітить таємниці тітми і виявить задуми сердець, – тоді кожному буде похвала від Бога» (1 Кор. 4:5).

Олександр Ткаченко

Грудка

«Іншу притчу навів їм: Царство Небесне подібне до закваски, що її жінка взяла й поклала до трьох мірок борошна муки, поки все вкисло» (Матв. 13:33).

Понеділок був найбільш метушливим днем тижня. Треба було змінити всю постільну білизну, влаштувати день великого прання, напекти хліба й печива на цілий тиждень. Якщо приходив перекупник молока, необхідно було помити та продезінфікувати бак. У нас була молочна ферма, і мій родині ніколи не доводилося нудьгувати. Однак саме цього понеділка я не встигла приготувати вранці тісто, щоб спекти хліб, а день промайнув так швидко! Тепер доведеться цілий тиждень задовольнятися магазинним.

Настала п'ятниця. На вихідні ми очікували гостей з іншого міста – родину моєї сестри. Я не могла запропонувати своїм рідним хліб з магазину й хотіла спекти домашній. Та знову ж таки ранок промайнув швидко, і тільки після обіду в мисці інгредієнти для випічки звичайної партії хліба – 12 буханок. Потім, наказавши старшим дітям швидше сідати до машини й в останню хвилину давши вказівки хлопчикам неодмінно привести корів додому до настання сутінків, я помчала в місто за додатковими продуктами.

Минуло три години, перш ніж мені вдалося повернутися додому. Я не знаходила собі місця від хвилювання за хлопчиків і за хліб. Уже уявляла, як тісто розпливається по кухонному столу.

Коли я в'їхала у двір, там уже стояла машина моєї сестри. Я навіть не змогла вчасно зустрити її та привітати після далекої дороги. Обійнявши всіх, я кинулася на кухню, щоб закінчити приготування хліба, але в мисці була просто грудка. Тісто навіть не зійшло. Мій мозок швидко запрацював, нагадавши мені, що я забула покласти закваску. Тож усе, що я отримала, – це була грудка в мисці для хліба.

Тепер майже щоразу, збираючись пекти хліб, я згадую цей випадок навіть після 30-річного досвіду в цій справі. Щоб засвоїти урок, мені знадобилося лише одного разу виявити забудькуватість.

Серед євреїв за часів Ісуса закваска іноді слугувала символом гріха. Проте вона також може символізувати істину. Закваска істини в нашому житті змінює нас, як і закваска всередині тіста не дає йому залишатися просто грудкою. Закваска істини, якщо ми прийняли її у своє серце, регулюватиме наші бажання, очищатиме думки й облагороджуватиме характер.

О, якби сьогодні всі ми прагнули, щоб наші серця були сповнені Божественної благодаті, про яку говорить Господь! Це та закваска, яка здатна докорінно змінити нас і наше життя!

Б. Р.

«БОЖЕ, НЕ ДАЙ ЇЙ ПОМЕРТИ!»

– Матусю!

Жалібний крик розбудив мене вдру-ге тієї холодної лютогої ночі, і я пок-вапилася до кімнати своєї донь-ки. Побачивши, що вона вже заснула, вирішила прилягти поруч, щоб швид-ше приспіти на допомогу, якщо раптом вона покличе мене знову.

Напевно, я задрімала, тому що, роз-плющивши очі, побачила, що моя ма-ленька чотирирічна донька стоїть зі скляними очима, відсутнім поглядом і щосили намагається розхитати ма-сивне старе ліжко на чотирьох ніж-ках. Укладаючи її знову, я помітила, що її шкіра була сухою й дуже гарячою. «Потрібно збити температуру», – поду-мала я.

Мене охопила паніка. Я почала шука-ти щось жарознижувальне. Моя крихіт-ка була дуже хвора. Я не мала навіть телефону, щоб викликати швидку, і єдиною допомогою в будинку був п'я-тирічний син, який спав.

Я швидко вирішила розбудити сина й відправити його до сусідів. Та як мож-на випустити з дому дитя в такому віці в сніжну морозну ніч з надією, що воно зможе когось розбудити?

Я знову метнулася до кімнати доньки. Вона була такою худенькою, що її тіло майже не виділялося під ковдрами. Я завмерла. Її тіло здавалося нерухо-мим і бездиханим – тільки це застигле біле обличчя!

– Боже, прошу Тебе, не дай їй помер-ти, – ці слова зірвалися з моїх уст, коли я впала на коліна поруч з її ліжком. Бог? Скільки часу я вже не промовляла цього Імені?

Вихована в християнській родині, я засвоїла, що слід любити й шанувати Господа, однак була далекою від будь-яких стосунків з Ним. Тепер я була в розпачі, усвідомлюючи всю тяжкість

мого гріха. Зі сльозами на очах я каяла-ся й розповідала Йому про своє горе та свою потребу...

Не знаю, як довго я залишалася в такому стані, ридуючи та благаючи Бога. Розплющивши очі, я поглянула на доньку. На її щоках був легкий рум'янець, а на чолі блищали крапель-ки поту. Піднявши її крихітну ручку, щоб заховати під ковдру, я помітила, що вона була вже не гарячою, а теплою й вологою. І знову я заплющила очі в молитві – цього разу я вже дякува-ла милосердному Богові. Знову потек-ли сльози, але це були сльози радос-ті. Я схилилася, щоб поцілувати чоло моєї дівчинки. Рідні оченята на мить розплющилися, по втомленому об-личчю пробігла усмішка й дорогі руче-нята обвили мою шию. О, дякую Тобі, мій Отче!

Багато років минуло після тієї страш-ної ночі. Я спостерігаю, як мої діти ви-ховують своїх дітей, і моє серце тишій-ся люблячим і милосердним Богом, Котрий відповів на молитву матері про зцілення хворої дитини й моєї ураже-ної гріхом душі. «Благослови, душе моя, Господя, і не забувай за всі добродій-ства Його! Всі провини твої Він про-щає, всі недуги твої вздоровляє. Від могил життя твоє Він визволяє, Він милістю та милосердям тебе коро-нює» (Псал. 103:2-4).

Лія Х.

Освячена Богом єдність

«Покине чоловік свого батька та матір свою, та й пристане до жінки своєї, – і стануть вони одним тілом» (Бут. 2:24). Такими словами описана у Слові Божому нерозривна єдність шлюбного союзу. Двоє людей існують як одне ціле й беруть безпосередню участь у житті одне одного. Це благословенна й освячена Богом єдність, зокрема й сексуальна близькість як цілковита самовідданість одне одному в коханні.

Біблія відводить шлюбному союзу почесне місце, називаючи його символом благодаті. У книзі Об'явлення Ісус представлений Нареченим, а Церква – Його нареченою. Святкування цього союзу відбувається на весільному бенкеті, відомому як весільна вечеря Агнца (див. Об'явл. 19:9).

Добровільні стосунки самовідданості – це основа життя посвячених людей. У сім'ї чоловік і жінка мають бути одним цілим, як єдині Бог Отець, Бог Син і Бог Дух Святий. У Біблії взаєминам приділяється найбільше уваги. Навіть істинне дотримання заповідей у Слові Божому представлене як життя в любові одне до одного: «Оскільки: Не чини перелюбу, не вбивай, не кради, не пожадай... та будь-яка інша заповідь міститься в цьому вислові: Люби ближнього свого, як самого себе! Любов не чинить ближньому зла; тож любов – це виконання закону» (Римл. 13:9, 10).

Серед проблем і труднощів

Серед проблем і труднощів нашого часу щасливий шлюб здається нездійсненною мрією. Проте коли ми звертаємося по допомогу до Бога, Він робить неможливо! Наскільки ж важливо молитися про свого чоловіка чи дружину, зокрема про такі значущі складові його чи її життя, як:

- здоров'я;
- безпека;
- випробування;
- моральні принципи;
- репутація;
- пріоритети;
- робота;
- взаємини з людьми;
- батьківство/материнство;
- емоції;
- самооцінка;
- духовне життя;
- віра;
- майбутнє.

Переживання про подружнє життя не змінять нічого – молитва про це може змінити все.

ШЛЮБ «НЕНАСПРАВДІ»

У лютому багато людей у нашій країні святкує День закоханих. У повітрі витає романтика... Що потрібно знати й робити, щоб прожити в любові все життя? Для того щоб завжди бути поруч з коханими, люди й створюють сім'ї. На жаль, багато хто робить це неофіційно, без усяляких РАГСів, «зійшлися й живемо». Та чи є такі стосунки гарантією міцності та надійним фундаментом справжнього благословенного Богом союзу?

Сьогодні популярний так званий «цивільний» шлюб. Чому так званий? Тому що звичайне співмешкання, яке ним позначають, шлюбом не назвеш.

ПІДМІНА ПОНЯТТЯ

Звідки взялося поняття «цивільний шлюб»? У більшості країн шлюб раніше реєстрували лише в церковних метричних книгах, РАГСів узагалі не було. Згодом під впливом атеїстичної пропаганди шлюби в Росії та Європі почали укладати не тільки в церкві, а й в органах цивільної влади. Шлюб, зареєстрований лише в таких органах, став називатися цивільним.

Отже, поняття «цивільний шлюб» насправді означає союз, документально підтверджений у відповідній установі згідно із законом країни. Тобто це зареєстрований шлюб, але без вінчання. А ось спільне проживання без реєстрації стосунків не називається шлюбом. А що ж це тоді? У світському лексиконі – співмешкання, а в церковному – блуд, розпуста. Хтось вибирає саме такий шлях. І за цим, як і за кожним людським рішенням, стоять особливі почуття, емоції, мотиви.

ПРИХОВАНІ МОТИВИ

«Я бачив, як усі мої близькі люди (крім батьків) розходяться, і думав, що шлюб руйнує, забирає свободу, завантажує побутом», – зізнався в одному з інтерв'ю популярний співак Володимир Пресняков. Інший відомий музикант Крістіан Рей розповідає: «Розлучення батьків було катастрофою, яка вплинула на моє ставлення до любові та шлюбу надовго. Я любив і водночас боявся близьких взаємин, знаючи: якщо довірюсь комусь, то ці стосунки можуть зруйнуватися й тоді всім буде боляче». Страх, який проймав душі цих людей, живе сьогодні в серцях багатьох – і чоловіків, і жінок. Однак просте співмешкання не розв'язує проблеми. Розходячись, люди переживають психологічне «розлучення», навіть не будучи одруженими. «Шлюб без печатки» – це обман і себе, і іншої людини. Це ілюзія захисту серця... І тільки ілюзія.

Однак є й цинічніші причини відмови реєструвати стосунки. «Майже чоловік», «майже дружина» – це шлюб лише на словах. Жодних зобов'язань, жодних обіцянок, жодних конкретних планів на майбутнє. Чому? Популярний актор, пішовши від однієї жінки до іншої, пояснив: «Так, я любив її, але... Я ж люблю свій мобільний телефон, жити без нього не можу. І ось з'являється нова, краща модель. Звісно, я поміняю свою на ту, що краща!» Про що свідчить таке порівняння? Про цинічне ставлення до людини, як до речі.

Отже, мотиви відмови реєструвати стосунки не такі піднесені, як про них говорять. Це не «вільна любов», а страх, відсутність віри. Або, що ще гірше, інфантильність, споживацьке ставлення до іншої людини: використання її як служниці для розв'язання власних побутових, інтимних і психологічних проблем.

НАУКОВЕ ОБҐРУНТУВАННЯ

Психолог, сексолог, автор книг про сімейні стосунки Олена Архипова називає співмешкання без весілля «підворітням» взаємин. «Не просто так розпуста названа гріхом, – каже Олена. – Бог заборонив людям тільки те, що руйнує життя. А спільне проживання без укладання шлюбу завжди деформує нас із середини. Це не просто «мила примха», а серйозна помилка в духовній сфері. За таким гріхом завжди йде прокляття – внутрішнє руйнування».

У людській психіці закладені певні механізми захисту. Один з них – здатність відчувати, що правильно, а що ні. Людина може на угоду партнерові погодитися на співмешкання, але в такий спосіб вона ламає свій внутрішній стрижень. А такі спроби неминуче призводять до проблем: прихованого обурення, психосоматичних хвороб, депресії, зниження самооцінки. Ось чому порада психолога Олени Архипової однозначна: «Якщо вам хтось пропонує піти на жертву, яка руйнує ваш внутрішній стрижень, отже, ця жертва вам не потрібна. Цінують свою гідність. Не важливо, які хороші слова каже вам людина. Якщо чоловік не готовий взяти відповідальність, але прагне отримати задоволення, то він не достойний вас. І свої сексуальні проблеми нехай вирішує не за ваш рахунок».

ЛЮБОВ І ЗАКОН

«Навіщо повідомляти державі про наші стосунки? Адже ми й так любимо одне одного. Яке значення має печатка в паспорті?» – часто кажуть люди, які не бажають реєструвати шлюб. Справді, що дає ця реєстрація? Скажіть, а що дає

реєстрація народження дитини? Малюк, як і батьківська любов до нього, може жити й без цього документа. Так навіщо «повідомляти державу» про ваші стосунки? Навіщо бігати до РАГСу й оформляти папірці? Лише для того, щоб ці взаємини отримали захист, а народжена людина – особливі цивільні права. Тому що жити їй не на безлюдному острові, а в суспільстві. Як у дикій природі потрібен фізичний захист, так і в суспільстві – захист соціальний.

Коли справа стосується дітей, усі прекрасно все розуміють. Розуміють, що любов має законні шляхи вираження в суспільстві, у державі. Розуміють, що «бюрократичні умовності» можуть в екстрених випадках допомогти, захистити, юридично підтримати. Те саме й з реєстрацією шлюбу. Звісно, є й зворотний бік медалі: це тягне за собою не тільки права, але й обов'язки. Однак ці обов'язки логічно з'являються з любові, з бажання захистити, подбати та зробити людину щасливою. І цим нормальним (якщо любиш) бажанням теж потрібне вираження в нашому юридичному світі, у нашому структурованому суспільстві.

ПЕЧАТКА ЛЮБОВІ

Печатка в паспорті – зовсім не бюрократична гра, як вважає дехто. Вона має давнє й доволі романтичне значення. Про неї говорив ще відомий цар Соломон у біблійній книзі Пісня над піснями – унікальному гімні любові: «Поклади ти мене, як печатку на серце своє, як печатку на рамено своє, бо сильне кохання, як смерть» (П. Пісень 8:6). Печатка – це символ вічності та міцності кохання. Якщо є «печатка любові» в серці, їй ніщо не завадить з'явитися й у паспорті. Якщо ж щось заважає цю печатку поставити, отже, це не те кохання, яке «сильне, як смерть».

А якщо кохання справжнє – усе інакше: «Досконала любов проганяє страх» (1 Івана 4:18), – говорить Біблія. Щось схоже сталося й з Володимиром Пресняковим. «Я поговорив зі своїм священиком, – розповідає музикант. – Він запитав: „Ти кохаєш Наталю?“ Я відповів: „Дуже кохаю“. Тоді він сказав: „У жінок це в крові – вийти заміж. Це генетично закладено. А ти поводишся як боягуз, постійно даєш задній хід, аби будь-якої миті можна було зіскочити“. І я подумав: справді, я ж хочу зробити свою кохану щасливою! І ми відразу побралися. Однак особливо змінило наше життя вінчання. Усі дрібні розбіжності, „бурчання“ та „бубніння“ вмить зникли. Коли це відбувається перед Небесами, тебе пронизує розуміння: це повністю твоя людина».

Щоб злетіти до небес, потрібно відірватися від землі. Щоб досягти справжнього щастя на 100% – необхідно відмовитися від страху, від безвідповідальності, від егоїзму, від ліні. І тоді вдасться піднятися вище, на новий рівень стосунків, коли Сам Господь допомагає двом серцям кохати одне одного міцно, глибоко й назавжди.

Підготувала
Ліка Веденська

ХВОРОБА ДОСТАТКУ

«Цар Валтасар справив велике прийняття для тисячі своїх вельмож, і на очах тієї тисячі пив вино» (Дан. 5:1).

1

«Хвороба королів» – так колись називали подагру, яка була поширена здебільшого серед багатих і знатних людей. Подагра дослівно перекладається як «нога в капкані» (грец. *podos* – «нога», *agra* – «захоплювати»). Основними причинами захворювання є малорухливий спосіб життя, переїдання та вживання алкоголю. За останні роки в більшості розвинених країн кількість хворих на подагру стрімко зростає. Ця недуга впевнено захоплює широкі верстви населення, тож тепер її називають хворобою достатку. Частіше нею хворіють чоловіки після 40-50 років, жінки ж найбільш схильні до захворювання після менопаузи.

Перші прояви подагри зазвичай найяскравіші й запам'ятовуються на все життя. Після веселого застілля чи ситної вечері людина лягає спати, а вночі прокидається від сильного болю у великому пальці ноги. Біль настільки нестерпний, що за кілька годин ногою неможливо поворухнути. Палець стає гарячим, червоним і опухлим. Хворому здається, що в стопу вп'ялися тисячі колючок. Приблизно за добу всі симптоми подагри повністю зникають. Через таке раптове «зцілення» людина не квапить-ся йти до лікаря. Однак через деякий

час, місяць чи навіть рік, симптоми знову повертаються. Поступово час між нападами скорочується, і, на жаль, починають страждати інші суглоби.

Подагра виникає через порушення обміну речовин, унаслідок чого в крові підвищується рівень сечової кислоти. Коли кров перенасичується сечовою кислотою, а нирки не встигають виводити її з організму, вона починає відкладатися у внутрішніх органах і суглобах у вигляді кристалів. Часто подагра виникає в людей з надмірною вагою, гіпертонією та цукровим діабетом.

За останні роки погляд медиків на цю хворобу змінився. Виявляється, що вже на момент першого нападу в організмі спостерігаються серйозні зміни. У різних тканинах людського тіла сечова кислота відкладається у вигляді невеликих кристалів. Як з'ясувалося, вони виростають не тільки в суглобах, а й в аорті, серцевих клапанах, нирках, шлунку та інших органах. Тому люди повинні розуміти, що перший напад – це гучне попередження про серйозне захворювання, яке поширюється на весь організм.

У момент нападу подагричного артриту хворому можна надати допомогу в домашніх умовах. Для цього його необхідно вкласти в ліжку й забезпечити повний спокій. Хворий суглоб слід зафіксувати в піднятому стані (підкласти подушку) і прикласти пакет з льодом. Холод знижує больову чутливість і знімає запалення. Важливо пити якомога більше води, краще мінеральної лужної, корисний також настій шипшини, але без цукру. Велика кількість рідини сприяє прискоренню виведення сечової кислоти через нирки. Значну допомогу надасть і активоване вугілля (доза – 20-30 таблеток). Воно запобігає всмоктуванню в кров'яне русло сечової кислоти, яку через надлишок у крові виділяє слизова оболонка кишечника.

Найважливіше, щоб після першого нападу хворий усвідомив, що навіть якщо в нього болить тільки палець на нозі, подагра вже поширюється по всьому організму. Проте не варто впадати в розпач, розвиток хвороби можна повністю зупинити, якщочасно почати лікування, адже наслідки можуть бути серйозними – від ураження нирок до інфаркту.

Наслідком достатку може бути не тільки подагра, а й нехтування авторитетом Бога, неусвідомлення залежності від Нього. Так сталося з вавилонським царем Валтасаром, який, володіючи царством, втратив усе. Під час розкішного бенкету він наказав принести священні речі, привезені з храму в Єрусалимі. Із цього посуду Валтасар та його

вельможі пили алкогольні напої, прославляючи дерев'яних, залізних і кам'яних богів, у такий спосіб свідомо й зухвало ображаючи істинного Бога. Господь не залишив без уваги цей безбожний учинок, і невдовзі прозвучав вирок: «...Ти зважений на вазі, і знайдений легеньким» (Дан. 5:27). Можливо, зараз ми маємо успіх, процвітання й достаток – у цьому немає нічого поганого. Проте нехай це буде приводом для подяки Богові, а не для зневаги Його волі. «Всі дороги людини чисті в очах її, та зважає душі Господь» (Прип. 16:2).

ЛІКУВАННЯ ПОДАГРИ

«Створю Я плід уст: „Спокій, спокій далекому та близькому!“ Говорить Господь, і вздоровлю його» (Ісаї 57:19).

Лікування подагри має починатися зі зміни способу життя. Слід відмовитися від усіх алкогольних напоїв. При цьому рекомендовано пити багато чистої води – 2,0-2,5 л на добу. Користь принесуть і фруктові-ягідні соки, особливо цитрусові, компот, відвар шипшини та лужні мінеральні води. Їхня дія буде спрямована на залуження крові, що перешкоджатиме відкладенню кристалів сечової кислоти в суглобах та інших тканинах.

До раціону харчування необхідно внести суттєві зміни, інакше хвороба нагадуватиме про себе постійно. Дієта відіграє головну роль під час лікування.

Вилучивши продукти, що містять пуринові речовини, можна досягти зменшення утворення сечової кислоти в організмі. З іншого боку, збагативши свій раціон продуктами, що містять деякі органічні кислоти, ми допоможемо організму виводити надлишок сечової кислоти.

При подагрі дозволяють вживати різноманітні овочі: помідори, огірки, моркву, буряк, цибулю тощо. Лікувальну дію мають фрукти та ягоди. Не заборонені кисломолочні продукти, нежирний сир, яйця (не більш ніж 2-3 на тиждень), рослинна олія, різні крупи та горіхи.

Слід істотно обмежити вживання цукру, солі, грибів, бобових, солінь, маринадів, шпинату, щавлю, селери, цвітної капусти та редису. Категорично заборонені страви, що містять багато пуринів, зокрема м'ясо, особливо молодих тварин (курчати, телятини тощо), м'ясні навари, субпродукти (печінка, легені, мозок, нирки), копченості, м'ясні та рибні консерви, гострі приправи, шоколад, какао, кави та міцний чай.

Важливо пам'ятати, що при подагрі не рекомендують голодування, але можна практикувати дворазове харчування. Раз на місяць приймайте активоване вугілля по 3-4 таблетки тричі на день за дві години після вживання їжі протягом 7-10 днів. Необхідно також берегти суглоби від переохолодження та перегрівання.

Трав'яні збори допоможуть очистити організм від надлишку сечової кислоти:

1

№ 1. Нирковий чай (ортосифон тичинковий). Настояти 2 ст. л. трави на 0,5 л води, пити 2-3 тижні за 20-30 хвилин до вживання їжі.

2

№ 2. 1 ст. л. кукурудзяних рилець + 1 ст. л. парила звичайного + 1 ст. л. фіалки триколірної настояти на 0,5 л води, пити до вживання їжі.

3

№ 3. 1 ст. л. трави та кореня суниці + 1 ст. л. листя брусниці. Готувати й пити, як збір № 2.

Описані вище рекомендації не можуть замінити консультації лікаря. Наприклад, тривалий прийом сечогінних препаратів при гіпертонічній хворобі може стати причиною загострення або виникнення подагри. Тому консультація лікаря завжди необхідна.

Не забудьте також у молитві звернутися до Головного Лікаря – Ісуса Христа, Котрий сповнений милосердя й бажає допомогти вам. У Своему Слові Він дає нам прекрасну обіцянку: «Створю Я плід уст: „Спокій, спокій далекому та близькому!“ Говорить Господь, і вздоровлю його» (Ісаї 57:19).

Олексій Хацинський

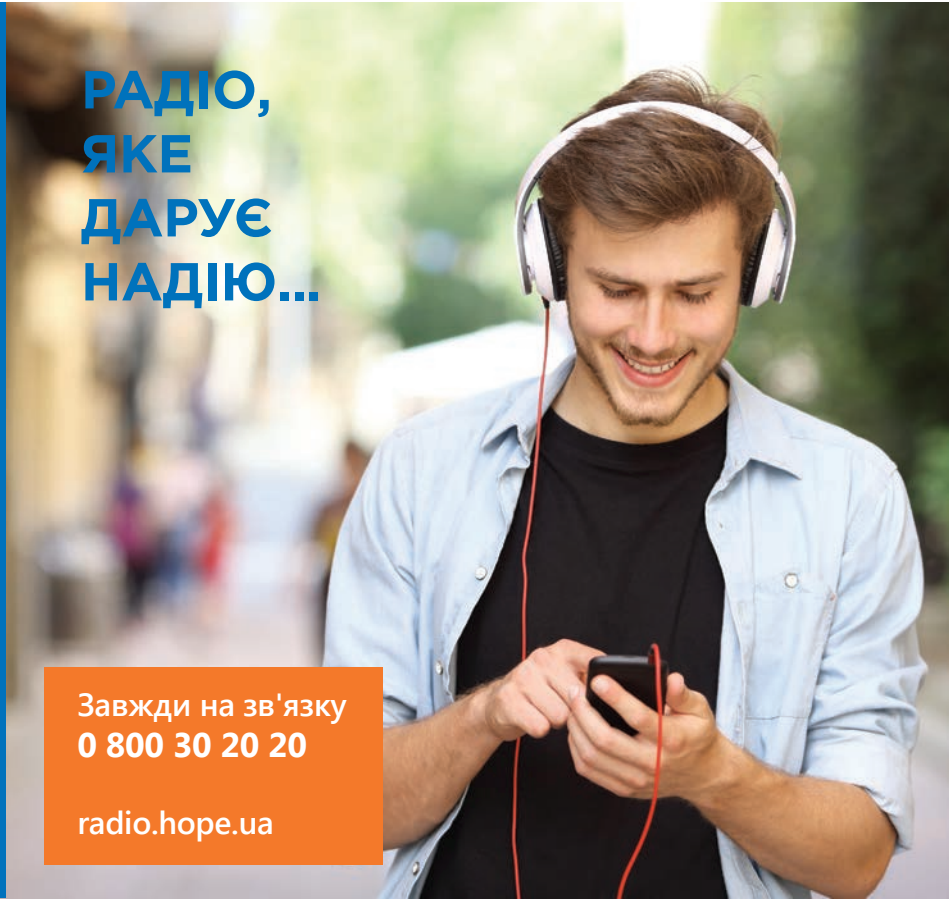
РАДІО, ЯКЕ ДАРУЄ НАДІЮ...

ДЕ СЛУХАТИ?

- В Інтернеті 24/7
radio.hope.ua
- Через додатки
для Android та iOS
- На SoundCloud
- В офлайн-режимі
через подкасти

Завжди на зв'язку
0 800 30 20 20

radio.hope.ua

ВІЧНИЙ СКАРБ

Щомісячна християнська газета

Видавець – видавництво
«Джерело життя»

Відповідальний за випуск –
директор видавництва
«Джерело життя»
Василь Джулай

**Головний редактор
видавництва**
Лариса Качмар

Богословська експертиза
доктор богослов'я
Ігор Корещук

Відповідальний редактор
Яна Хорошко

Коректори
Людмила Шаповал
Ганна Борисовська

Дизайн та верстка
Артур Аптер

Відповідальна за друк
Тамара Грицюк

Підписано до друку 21.12.2018 р.
Наклад 100 000 прим.
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
E-mail: dzherelo@ukr.net;
Тел.: (044) 425-69-06

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете це зробити через банк.

Наші реквізити:
Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку:
«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Київ

**Свідоцтво
про державну реєстрацію**
Серія КВ №8176 от 03.12.2003

ВИВЧАЙМО БІБЛІЮ РАЗОМ!

Замовляй
безплатний
курс для себе
і своєї сім'ї

0 800 30 20 20
(*безплатно
з мобільних
та стаціонарних
телефонів України)

БІБЛІЙНІ УРОКИ

- «Вірую» (укр./рос.)
- «Нове життя» (укр./рос.)
- «Дивовижні факти» (укр./рос.)
- «Притчи Рабби Іисуса» (рос.)
- «Еммануїл» (рос.)
- «Таємниці пророка Даниїла» (укр./рос.)
- «Discover» (рос.)

УРОКИ ДЛЯ ДІТЕЙ

- «Дивовижні пригоди» (укр.)
- «Твоя подорож» (укр.)

УРОКИ ДЛЯ ПІДЛІТКІВ ТА МОЛОДІ

- «Формула життя» (рос.)
- «10 вопросов к Богу» (рос.)

УРОКИ З ПСИХОЛОГІЇ СІМЕЙНИХ СТОСУНКІВ

- «Когда любовь
возвращается домой» (рос.)

КОКОС

ПРАВИЛЬНЕ ХАРЧУВАННЯ — ЦЕ
МИСЛЕННЯ

ХОЧЕШ ВІДЧУТИ СЕБЕ
ПО-НОВОМУ?

ДИВИСЯ НОВУ ПРОГРАМУ
НА ТЕЛЕКАНАЛІ НАДІЯ

НАША АДРЕСА